

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, rozhodl v hlavním líčení konaném ve dnech 20. – 21. a 27. července 2016 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jiřího Dufka a přísedících RSDr. J.a Procházky a Andrey Zahořákové **t a k t o :**

Obžalovaní

I.

1. Ing. P. K.,

nar. xxxx v Xxxx, trvale bytem Xxxx, jednatel firmy EXCALIBUR ARMY spol. s r. o., IČ: 64573877, se sídlem Praha 10, Kodaňská 521/57, předseda představenstva firmy REAL TRADE PRAHA a. s., IČ: 25642740, se sídlem Praha 5 – Smíchov, náměstí 14. října 1307/2,

2. Ing. I. L. ,

nar. xxxx v Xxxx, bytem Xxxx, prokurista firmy REAL TRADE PRAHA a. s., IČ: 25642740, se sídlem Praha 5 – Smíchov, náměstí 14. října 1307/2,

3. R. Š.,

nar. xxxx v Xxxx, bytem Xxxx, hlavní zbrojář firmy EXCALIBUR ARMY spol. s r. o., IČ: 64573877, se sídlem Praha 10, Kodaňská 521/57,

4. **Mgr. F. M.,**

nar. xxxx ve Xxxx, bytem Xxxx, starosta obce Xxxx, do 1. 12. 2014 zbrojář firmy EXCALIBUR ARMY spol. s r. o., IČ: 64573877, se sídlem Praha 10, Kodaňská 521/57, pracoviště muniční sklad v katastru obce Vlachovice – Vrbětice,

5. **Ing. V. P.,**

nar. xxxx v Xxxx, bytem Xxxx, místopředseda představenstva REAL TRADE PRAHA a. s., IČ: 25642740, se sídlem Praha 5 – Smíchov, náměstí 14. října 1307/2,

II.

1. **REAL TRADE PRAHA a. s.,** IČ: 25642740, se sídlem Praha 5 – Smíchov, náměstí 14. října 1307/2,
2. **EXCALIBUR ARMY spol. s r. o.,** IČ: 64573877, se sídlem Praha 10, Kodaňská 521/57,

se podle § 226 písm. b) trestního řádu

z p r o š ť u j í o b ž a l o b y

podané na ně státním zástupcem Krajského státního zastupitelství v Brně, pobočky ve Zlíně, pod sp. zn. 3 KZV 14/2015 pro skutky, že

I.

Ing. P. K., nar. xxxx, jako jednatel firmy EXCALIBUR ARMY spol. s r. o., IČ: 64573877, se sídlem Praha 10, Kodaňská 521/57 a předseda představenstva firmy REAL TRADE PRAHA a. s., IČ: 25642740, se sídlem Praha 5 – Smíchov, náměstí 14. října 1307/2,

Ing. I. L., nar. xxxx, jako prokurista firmy REAL TRADE PRAHA a. s., IČ: 25642740, se sídlem Praha 5 – Smíchov, náměstí 14. října 1307/2,

R. Š., nar. xxxx, jako hlavní zbrojář firmy EXCALIBUR ARMY spol. s r. o., IČ: 64573877, se sídlem Praha 10, Kodaňská 521/57,

Mgr. F. M., nar. xxxx, jako zbrojář firmy EXCALIBUR ARMY spol. s r. o., IČ: 64573877, se sídlem Praha 10, Kodaňská 521/57, pracoviště muniční sklad v katastru obce Vlachovice – Vrbětice, okr. Zlín,

Ing. V. P., nar. xxxx, jako místopředseda představenstva firmy REAL TRADE PRAHA a. s., IČ: 25642740, se sídlem Praha 5 – Smíchov, náměstí 14. října 1307/2,

po vzájemné předchozí domluvě v období od 5. 1. 2012 do 13. 12. 2014 **formou spolupachatelství** v úmyslu získat pro sebe či jiného značný prospěch, spáchali níže uvedenou trestnou činnost, když poté co

a) dne 5. 1. 2012 v Székesfehérvár, Maďarská republika, byla uzavřena kupní smlouva č. 23/2012 mezi prodejcem firmou EXCALIBUR ARMY, Kft., DIČ: HU 13241441, se sídlem Várkörút 15/a, 8000 Székesfehérvár – Hungary, zastoupené jednatelem Dr. T. Š., (kdy společnost EXCALIBUR Kft, určená mimo jiné k obchodování s vojenským materiálem na území Maďarska, je dceřinou společností firmy EXCALIBUR ARMY spol. s r. o.) a kupujícím firmou REAL TRADE PRAHA a. s., IČ: 25642740, se sídlem Praha 5 – Smíchov, náměstí 14. října 1307/2, zastoupené **Ing. P. K.**, nar. xxxx, předsedou představenstva firmy REAL TRADE PRAHA a. s., a to na nákup celkového balíku zboží uloženého ve skladu EKW Táborfalva v jednotlivém sortimentu 588 ks PG7VM kumulativní protipancéřová, 269 ks miny MON 100, 232 ks miny MON 200, 16 ks 9M14 Maljutka, 6 ks UKA-63 HK Miny, 1.212.096 ks (330,523 t) zápalky, zapalovače, pyropatrony, rozbušky a 478 ks EKA-62 ruční mina, kdy společnost Excalibur Army, Kft. Várkörút 15/A, 8000 Székesfehérvár – Hungary, tento vojenský materiál zakoupila na základě kupní smlouvy ze dne 7. 12. 2011 od firmy Poligon-Transz Kft., se sídlem Tata-Agostyán, ulice Kossuth 50, která jej od Maďarské armády, zastoupené Agenturou logistiky a vývoje Ministerstva obrany, odkoupila na základě kupní smlouvy č. 1942/55/2007/BI ze dne 26. 10. 2007, a to za účelem likvidace, přičemž tento vojenský materiál obsahoval také nejméně 269 ks protipěchotních min sovětské výroby typ MON 100 a 232 ks protipěchotních min sovětské výroby typ MON 200, v době prodeje uložených ve skladu Maďarské armády Pustavaczi, které jsou zkonstruovány tak, aby explodovaly vlivem různých podnětů, ať už přítomností či blízkostí nebo kontaktem osoby a způsobující zneschopnění, zranění nebo usmrcení osoby nebo osob, tedy zakázané bojové prostředky podle § 1, odst. 1, 2 a § 2 odst. 1 zákona č. 305/1999 Sb., o zákazu použití, skladování, výroby a převodu protipěchotních min a o jejich zničení s odkazem na mezinárodní Úmluvu o zákazu použití, skladování, výroby a převodu protipěchotních min a jejich zničení (sdělení č. 29/2000 Sb., Ministerstva zahraničních věcí České republiky), když **Ing. P. K.** uzavřením této smlouvy úmyslně a cíleně nesplnil povinnost uloženou mu v § 4 písm. b) zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem, kdy předmětem obchodu s vojenským materiálem nesmí být zboží, na které se vztahuje ustanovení zvláštních právních předpisů nebo vyhlášených mezinárodních smluv, kterými je Česká republika vázána, resp. zakazující použití, skladování, výrobu a převod protipěchotních min a nařizujících jejich zničení, když nepostupoval v souladu s ustanovením § 1 odst. 1, odst. 2 zákona č. 305/1999 Sb., o zákazu použití, skladování, výroby a převodu protipěchotních min a o jejich zničení s odkazem na mezinárodní Úmluvu o zákazu použití, skladování, výroby a převodu protipěchotních min a jejich zničení,

b) dne 3. 12. 2012 v Praze zaslal faxem **Ing. P. K.**, nar. xxxx, jako jednatel firmy EXCALIBUR ARMY spol. s r. o., objednávku č. j. 12-200000-1426-nak.51/12, firmě REAL TRADE PRAHA a. s., IČ: 25642740, se sídlem Praha 5 – Smíchov, náměstí 14. října 1307/2, na dodávku zboží v souladu s kupní smlouvou č. 23/2012, konkrétně 588 ks PG7VM kumulativní protipancéřová, 269 ks miny MON 100, 232 ks miny MON 200, 16 ks 9M14 Maljutka, 6 ks UKA-63 HK Miny, zápalky, zapalovače, pyropatrony, rozbušky, přičemž úmyslně a cíleně nepostupoval v souladu s ustanovením v § 4 písm. b) zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem, kdy z daného ustanovení zákona jasně vyplývá, že předmětem obchodu s vojenským materiálem nesmí být zboží, na které se vztahuje ustanovení zvláštních právních předpisů nebo vyhlášených mezinárodních smluv, kterými je Česká republika vázána, zakazující použití, skladování, výrobu a převod protipěchotních min a nařizujících jejich zničení, tudíž úmyslně nepostupoval ani v souladu s ustanovením § 1 odst. 1, odst. 2 zákona č. 305/1999 Sb., o zákazu použití, skladování, výroby a převodu protipěchotních min a o jejich zničení s odkazem na mezinárodní Úmluvu o zákazu použití, skladování, výroby a převodu protipěchotních min a jejich zničení,

c) kdy na základě této objednávky vypracovala **Ing. I. L.**, nar. xxxx, jako prokurista firmy REAL TRADE PRAHA a. s. pod č. j. 42347/2012 žádost o potvrzení IIC na dovoz munice, min a ostatního materiálu od smluvního partnera z Maďarska, resp. firmy Excalibur Army, Kft., a vyplnila mezinárodní importní certifikát, který podepsal **Ing. V. P.**, nar. xxxx, jako místopředseda představenstva firmy REAL TRADE PRAHA a. s., ve kterém úmyslně a cíleně zatajili skutečnosti důležité pro vydání licence tím, že v položce název vojenského materiálu uvedli u zakázaných protipěchotních min MON 100 a MON 200 jen název mina MON 100 a mina MON 200 a v kolonce „Účel dovozu“ uvedli – K dalšímu prodeji, když dne 4. 12. 2012 podali na Licenční správu Ministerstva průmyslu a obchodu České republiky žádost na potvrzení tohoto mezinárodního importního certifikátu (licence pro provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem) k dovozu vojenského materiálu z území Maďarska, kde jako prodávající byla uvedena firma Excalibur Army, Kft. Várkörút 15/A, 8000 Székesfehérvár – Hungary a jako kupující firma REAL TRADE PRAHA a. s., IČ: 25642740, se sídlem Praha 5 – Smíchov, náměstí 14. října 1307/2, přičemž porušením důležité povinnosti vyplývající z jejich postavení a funkce, tj. že v žádosti neuvedli, že se jedná o protipěchotní miny, resp. zákonem a mezinárodní smlouvou zakázaný vojenský materiál, tak úmyslně a cíleně dosáhli toho, že Licenční správou Ministerstva průmyslu a obchodu České republiky byla dne 6. 12. 2012 v rozporu s platnými zákony neoprávněně vydána licence pro obchod s tímto vojenským materiálem, č. 269/2012, R160411183 a Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, bylo dne 15. 2. 2013 vydáno povolení k přepravě zbraní nebo střeliva, č. j. KRPA-61178-4/ČJ-2013-0012IZ, kdy **Ing. I. L.** a **Ing. V. P.** jako erudovaní a odpovědní zástupci jmenovaných firem při svém jednání s plným vědomím úmyslně nepostupovali v souladu s ustanovením § 4 písm. b) zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem, kdy předmětem obchodu s vojenským materiálem nesmí být zboží, na které se vztahuje ustanovení zvláštních právních předpisů nebo vyhlášených mezinárodních smluv, kterými je Česká republika vázána, zakazující použití, skladování, výrobu a převod protipěchotních min a nařizujících jejich zničení a nepostupovali ani v souladu s ustanovením § 1 odst. 1, odst. 2 zákona č. 305/1999 Sb., o zákazu použití, skladování, výroby a převodu protipěchotních min a o jejich zničení

s odkazem na mezinárodní Úmluvu o zákazu použití, skladování, výroby a převodu protipěchotních min a jejich zničení,

d) a na základě takto neoprávněně a v rozporu se zákonem vydané licence pro provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem a povolení k přepravě zbraní nebo střeliva byl dne 1. 4. 2014 přepravcem – firmou NIKA Chrudim, s. r. o., se sídlem Chrudim, Tovární 1112, (kdy se jedná o dceřinou společnost firmy EXCALIBUR ARMY) naložen na území Maďarska ve vojenských skladech Maďarské armády v Pustavacsi, ul. Dánszentmiklosi, zakoupený vojenský materiál obsahující rovněž zakázané zboží, a to 269 ks protipěchotních min sovětské výroby typ MON 100 a 232 ks protipěchotních min sovětské výroby typ MON 200, a dne 2. 4. 2014 byl tento náklad dovezen do České republiky, kdy na pokyn hlavního zbrojře firmy EXCALIBUR ARMY spol. s r. o., IČ: 64573877, **R. Š.**, nar. xxxx, a to se souhlasem **Ing. P. K.**, nar. xxxx, jednatele firmy EXCALIBUR ARMY spol. s r. o., byly všechny zakázané miny převezeny k uskladnění do areálu muničních skladů v katastru obce Vlachovice – Vrbětice, okr. Zlín, když zbrojř firma EXCALIBUR ARMY spol. s r. o. **Mgr. F. M.**, nar. xxxx, tyto bez odborných námitek či zásadních připomínek nechal uskladnit v muničním skladu č. 26, který má pronajatý ke skladování munice, výbušnin a zbraní dle zákona č. 119/2002 Sb., zákona č. 99/1995, zákona č. 341/2001 Sb. a zákona č. 310/2006 Sb. firma EXCALIBUR ARMY spol. s r. o., IČ: 64573877, a to na základě nájemní smlouvy č. 458/2011/S/2/11/ŘÚSŘM-241 uzavřené dne 1. 11. 2011 s majitelem muničního skladu VOP-026 Šternberk, s. p., se sídlem Šternberk, Olomoucká 1841/175 a smlouvy o postoupení práv a převzetí povinností ze závazkových vztahů uzavřené mezi VOP CZ, s. p., se sídlem Šenov u Nového Jičína, Dukelská 102 a firmou EXCALIBUR ARMY spol. s r. o. a Vojenským technickým ústavem, s. p., se sídlem Praha 9 – Kbely, Mladoboleslavská 944, ze dne 18. 12. 2012, kdy **R. Š.**, **Ing. P. K.** a **Mgr. F. M.** svými rozhodnutími o uskladnění protipěchotních min v muničním skladu č. 26 úmyslně a cíleně nepostupovali v souladu s ustanovením § 1 odst. 1, odst. 2 zákona č. 305/1999 Sb., o zákazu použití, skladování, výroby a převodu protipěchotních min a o jejich zničení, s odkazem na mezinárodní Úmluvu o zákazu použití, skladování, výroby a převodu protipěchotních min a jejich zničení,

přičemž teprve dne 13. 12. 2014 na základě operativního šetření byly zakázané protipěchotní mimy MON 100 a MON 200 nalezeny a posléze zajištěny Policií ČR v průběhu prováděné prohlídky jiných prostor nařízené příkazem soudce Okresního soudu ve Zlíně, sp. zn. Nt 1546/2014, v muničním skladu č. 26 v areálu muničních skladů v katastru obce Vlachovice – Vrbětice, okr. Zlín, kdy z odborného vyjádření z oboru kriminalistika s rozsahem znaleckého oprávnění pyrotechnika, munice a výbušniny, č. j. PYRO-178-1/ČJ-2015-9400KR-EX, ze dne 9. 3. 2015, vyžádaného policejním orgánem od Policie ČR Pyrotechnické služby dne 16. 1. 2015 vyplývá, že zkoumané miny MON 100 a MON 200 jsou plně funkční a jedná se o protipěchotní střepinové miny s usměrněným účinkem s iniciací buď elektricky za pomoci EDPr nebo mechanicky – tahem za pomoci rozněcovače, tedy jedná se o zakázané bojové prostředky dle § 1, odst. 1, 2 a § 2 odst. 1 zákona č. 305/1999 Sb., ze dne 18. listopadu 1999, o zákazu použití, skladování, výroby a převodu protipěchotních min a o jejich zničení s odkazem na mezinárodní Úmluvu o zákazu použití, skladování, výroby a převodu protipěchotních min a jejich zničení (sdělení č. 29/2000 Sb. Ministerstva zahraničních věcí České republiky).

II.**1) REAL TRADE PRAHA a. s., IČ: 25642740**

dne 5. 1. 2012 v Székesfehérvár, Maďarská republika, uzavřela firma **REAL TRADE PRAHA a. s., IČ: 25642740**, se sídlem Praha 5 – Smíchov, náměstí 14. října 1307/2, zastoupená **Ing. P. K.**, nar. xxxx, předsedou představenstva firmy REAL TRADE PRAHA a. s., kupní smlouvu č. 23/2012 mezi prodejcem firmou EXCALIBUR ARMY, Kft., DIČ: HU 13241441, se sídlem Várkörút 15/a, 8000 Székesfehérvár – Hungary, zastoupené jednatelem Dr. T. Š., a kupujícím firmou REAL TRADE PRAHA a. s., IČ: 25642740, se sídlem Praha 5 – Smíchov, náměstí 14. října 1307/2, na nákup zboží uloženého ve skladu EKW Táborfalva: 588 ks PG7VM kumulativní protipancéřová, 269 ks miny MON 100, 232 ks miny MON 200, 16 ks 9M14 Maljutka, 6 ks UKA-63 HK Miny, 1.212.096 ks (330,523 t) zápalky, zapalovače, pyropatrony, rozbušky a 478 ks EKA-62 ruční mina, kdy firma Excalibur Army, Kft. Várkörút 15/A, 8000 Székesfehérvár – Hungary, tento vojenský materiál zakoupila na základě kupní smlouvy ze dne 7. 12. 2011 od firmy Poligon-Transz Kft., se sídlem Tata-Agostyán, ulice Kossuth 50, která jej od Maďarské armády, zastoupené Agenturou logistiky a vývoje Ministerstva obrany, odkoupila na základě kupní smlouvy č. 1942/55/2007/BI ze dne 26. 10. 2007, přičemž tento vojenský materiál obsahoval také nejméně 269 ks protipěchotních min sovětské výroby typ MON 100 a 232 ks protipěchotních min sovětské výroby typ MON 200, tedy ve větším rozsahu, v době prodeje uložených ve skladu Maďarské armády Pustavaczi, které jsou zkonstruovány tak, aby explodovaly v přítomnosti, blízkosti nebo kontaktem osoby a způsobující zneschopnění, zranění nebo usmrcení osoby nebo osob, kdy se jedná o zakázané bojové prostředky dle § 1, odst. 1, 2 a § 2 odst. 1 zákona č. 305/1999 Sb., o zákazu použití, skladování, výroby a převodu protipěchotních min a o jejich zničení, s odkazem na mezinárodní Úmluvu o zákazu použití, skladování, výroby a převodu protipěchotních min a jejich zničení (sdělení č. 29/2000 Sb. Ministerstva zahraničních věcí České republiky), kdy firma **REAL TRADE PRAHA a. s.** uzavřením této smlouvy úmyslně a cíleně nesplnila povinnost uloženou v § 4 písm. b) zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem, kdy předmětem obchodu s vojenským materiálem nesmí být zboží, na které se vztahuje ustanovení zvláštních právních předpisů nebo vyhlášených mezinárodních smluv, kterými je Česká republika vázána, zakazující použití, skladování, výrobu a převod protipěchotních min a nařizující jejich zničení a nepostupovala v souladu s ustanovením § 1 odst. 1, 2 zákona č. 305/1999 Sb., o zákazu použití, skladování, výroby a převodu protipěchotních min a o jejich zničení, s odkazem na mezinárodní Úmluvu o zákazu použití, skladování, výroby a převodu protipěchotních min a jejich zničení,

2) EXCALIBUR ARMY spol. s r. o., IČ: 64573877

a) dne 3. 12. 2012 v Praze firma **EXCALIBUR ARMY spol. s r. o., IČ: 64573877**, se sídlem Praha 10, Kodaňská 521/57, zastoupená **Ing. P. K.**, nar. xxxx, jednatelem firmy EXCALIBUR ARMY spol. s r. o. zaslala faxem objednávku č. j. 12-200000-1426-nak.51/12 firmě REAL TRADE PRAHA a. s., IČ: 25642740, se sídlem Praha 5 – Smíchov, náměstí 14.

října 1307/2, na dodávku zboží v souladu s kupní smlouvou č. 23/2012, konkrétně 588 ks PG7VM kumulativní protipancéřová, 269 ks miny MON 100, 232 ks miny MON 200, 16 ks 9M14 Maljutka, 6 ks UKA-63 HK Miny, zápalky, zapalovače, pyropatrony, rozbušky, kdy úmyslně a cíleně nepostupovala v souladu s ustanovením v § 4 písm. b) zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem, kdy předmětem obchodu s vojenským materiálem nesmí být zboží, na které se vztahuje ustanovení zvláštních právních předpisů nebo vyhlášených mezinárodních smluv, kterými je Česká republika vázána, zakazující použití, skladování, výrobu a převod protipěchotních min a nařizujících jejich zničení a nepostupovala v souladu s ustanovením § 1 odst. 1, 2 zákona č. 305/1999 Sb., o zákazu použití, skladování, výroby a převodu protipěchotních min a o jejich zničení, s odkazem na mezinárodní Úmluvu o zákazu použití, skladování, výroby a převodu protipěchotních min a jejich zničení,

b) dne 2. 4. 2014 firma **EXCALIBUR ARMY spol. s r. o.**, IČ: 64573877, se sídlem Praha 10, Kodaňská 521/57, zastoupená svým jednatelem **Ing. P. K.**, nar. xxxx, poté, co dne 1. 4. 2014 byl přepravcem – firmou NIKA Chrudim, s. r. o., se sídlem Chrudim, Tovární 1112, (dceřiná společnost společnosti EXCALIBUR ARMY spol. s r. o.) naložen na území Maďarska ve vojenských skladech Maďarské armády v Pustavacsi, ul. Dánszentmiklosi, zakoupený vojenský materiál obsahující i zakázané zboží, a to 269 kusů protipěchotních min sovětské výroby typ MON 100 a 232 ks protipěchotních min sovětské výroby typ MON 200, když dne 2. 4. 2014 byl tento náklad dovezen do České republiky, dala pokyn k převozu těchto min do areálu muničních skladů v katastru obce Vlachovice – Vrbětice, okr. Zlín a jejich uskladnění v muničním skladu č. 26, který má pronajatý ke skladování munice, výbušnin a zbraní dle zákona č. 119/2002 Sb., zákona č. 99/1995, zákona č. 341/2001 Sb. a zákona č. 310/2006 Sb., a to firma EXCALIBUR ARMY spol. s r. o., IČ: 64573877, na základě nájemní smlouvy č. 458/2011/S/2/11/ŘÚSŘM-241 uzavřené dne 1. 11. 2011 s majitelem muničního skladu VOP-026 Šternberk, s. p., se sídlem Šternberk, Olomoucká 1841/175 a smlouvy o postoupení práv a převzetí povinností ze závazkových vztahů uzavřené mezi VOP CZ, s. p., se sídlem Šenov u Nového Jičína, Dukelská 102 a firmou EXCALIBUR ARMY spol. s r. o. a Vojenským technickým ústavem, s. p., se sídlem Praha 9 - Kbely, Mladoboleslavská 944, z 18. 12. 2012, kdy firma **EXCALIBUR ARMY spol. s r. o.**, IČ: 64573877, svým rozhodnutím o uskladnění zakázaných protipěchotních min v muničním skladu č. 26 úmyslně a cíleně nepostupovala v souladu s ustanovením § 1 odst. 1, 2 zákona č. 305/1999 Sb., o zákazu použití, skladování, výroby a převodu protipěchotních min a o jejich zničení, s odkazem na mezinárodní Úmluvu o zákazu použití, skladování, výroby a převodu protipěchotních min a jejich zničení,

čímž měli spáchat

1. **Ing. P. K.** v bodech ad) **I. a), I. b), I. d)**

zločin vývoje, výroby a držení zakázaných bojových prostředků podle § 280 odst. 1, odst. 2, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku, spáchaný formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku,

2. **Ing. I. L.** v bodě ad) **I. c)**

a) zločin vývoje, výroby a držení zakázaných bojových prostředků podle § 280 odst. 1, odst. 2, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku, spáchaný formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku,

b) přečin porušení povinnosti v souvislosti s vydáním povolení a licence pro zahraniční obchod s vojenským materiálem podle § 266 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, spáchaný formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku,

3. **R. Š.** v bodě ad) **I. d)**

zločin vývoje, výroby a držení zakázaných bojových prostředků podle § 280 odst. 1, odst. 2, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku, spáchaný formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku,

4. **Mgr. F. M.** v bodě ad) **I. d)**

zločin vývoje, výroby a držení zakázaných bojových prostředků podle § 280 odst. 1, odst. 2, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku, spáchaný formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku,

5. **Ing. V. P.** v bodě ad) **I. c)**

a) zločin vývoje, výroby a držení zakázaných bojových prostředků podle § 280 odst. 1, odst. 2, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku, spáchaný formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku,

b) přečin porušení povinnosti v souvislosti s vydáním povolení a licence pro zahraniční obchod s vojenským materiálem podle § 266 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, spáchaný formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku,

pod bodem II.

1. společnost **REAL TRADE PRAHA a. s., IČ: 25642740**, jednáním popsaným v bodě **II/1a)** zločin vývoje, výroby a držení zakázaných bojových prostředků podle ustanovení § 280 odst. 1, odst. 2, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku, spáchaný formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku,

2. společnost **EXCALIBUR ARMY spol. s r. o., IČ: 64573877**, jednáním popsaným v bodech **II/2a), II/2b)** zločin vývoje, výroby a držení zakázaných bojových prostředků podle ustanovení § 280 odst. 1, odst. 2, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku, spáchaný formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku,

neboť v žalobním návrhu označené skutky nejsou trestnými činy.

O d ů v o d n ě n í :

Státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně, pobočky ve Zlíně, podal obžalobu na shora uvedené fyzické a právnické osoby, které se měly dopustit skutků popsanych ve výroku tohoto rozsudku, a takto se měli všichni dopustit zločinu vývoje, výroby a držení zakázaných bojových prostředků dle § 280 odst. 1, 2, 3 písm. b) trestního zákoníku jako spolupachatelé dle 23 trestního zákoníku. Obžalovaní Ing. L. a Ing. P. se pak měli dopustit také přečinu porušení povinnosti v souvislosti s vydáním povolení a licence pro zahraniční obchod s vojenským materiálem dle § 266 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku. Ve věci proběhlo hlavní líčení, v jehož průběhu byly provedeny dle názoru soudu veškeré v úvahu přicházející důkazy, které znamenaly následující důkazní situaci.

Vyjádření obžalovaných:

Obecně lze konstatovat, že všichni obžalovaní včetně právnických osob popřeli, že by se dopustili trestné činnosti, přičemž argumentovali v zásadě shodně, když jednak uváděli, že si vůbec nebyli vědomi toho, že součástí balíku zbrojního materiálu jsou i miny, na které by mohlo být nahlíženo jako na miny zakázané, jednak ohledně samotných min dále uváděli, že dle jejich názoru miny MON 100 a 200 nejsou minami zakázanými Ottawskou úmluvou.

Obžalovaný Ing. P. K., jednatel společnosti EXCALIBUR ARMY spol. s r. o. a předseda představenstva společnosti REAL TRADE PRAHA a. s., který měl obchod de iure i de facto z titulu svých funkcí zrealizovat, poukázal především na fakt, že předmětem obchodu s maďarskou stranou byl balík nepotřebného vojenského materiálu v objemu 7 tis. tun v ceně 970.000 dolarů, tedy asi 23 mil. Kč, přičemž po celou dobu se veškerý tento materiál skladoval v Maďarsku ve vojenských (tedy v armádních) skladech, neboť to ani není jinak v Maďarsku možné. Už pouze z toho důvodu nikoho nenapadlo, že by mohl být obchodován zakázaný materiál. Tento materiál, resp. celý zakoupený balík, se pak do ČR dovážel asi 7 let, přičemž na závěr se jednalo o materiál, o který už ani neměli zájem, ale museli ho koupit a odebrat proto, že se soutěž na prodej materiálu týkala celého tohoto balíku; jako první se odvážel materiál, na který již měli kupce. Obžalovaný ještě pro vysvětlení uvedl, že je to běžná praxe, při níž firma počítá s tím, že část odebíraného materiálu nebude potřebovat a že ho proto bude muset zlikvidovat s tím, že náklady na likvidaci pokryje zisk z celého obchodu. Tímto způsobem tedy společnost EXCALIBUR ARMY spol. s r. o. zakoupila i miny MON, o nichž se nyní tvrdí, že jsou zakázány Ottawskou úmluvou. Dále obžalovaný připomněl, že společnost nikdy nic nezatajovala, když do žádosti o vydání mezinárodního importního certifikátu uvedla, že se jedná o miny MON 100 a 200, a to v souladu s kupní smlouvou č. 23/2012, přičemž neměl odkud čerpat informaci, že by se mělo jednat o miny protipěchotní, čímž se vyjádřil k tomu, že je mu kladeno obžalobou za vinu, že v žádosti o vydání certifikátu „zatajil“, že se o protipěchotní miny jedná. V této souvislosti ještě poznamenal, že je vzděláním ekonom a z hlediska vojenské techniky se vyzná především v tancích a bojových

vozidlech, ne však v minách, a dodal, že ani neexistuje např. nějaký seznam nepovolené munice či min.

Obžalovaný dále doplnil, že společnost Excalibur Army se účastní obdobných soutěží v Maďarsku již od roku 2004, a to prostřednictvím své dceřiné společnosti Excalibur Army Kft., která v tomto případě materiál odkoupila od maďarské společnosti Poligon, která uspěla v soutěži týkající se předmětného balíku, a prostřednictvím společnosti Real Trade Praha, jako své servisní organizace. I po koupi materiálu touto firmou se však materiál nacházel stále v armádních skladech, jeho prodejem se místo uskladnění nezměnilo, a materiál byl dovážen z armádních skladů. Obžalovaný ještě dodal, že samotná koupě byla rozhodnutím majitele společnosti pana (svědka) S. a její realizace pak připadla na ně a firmu pana (svědka) T., tzn. Excalibur Army Kft. Obžalovaný dále zdůraznil, že jeho společnost zajímala hlavně munice do tanků a bojových vozidel pěchoty i munice malorážová, její množství bylo enormní, a proto stálo za to do toho jít. On sám seznam zboží svého času zkoumal, ale protože ho zajímala tato munice, min s označením MON 100 a 200 si nevšiml. Navíc byl seznam psán maďarsky včetně zkratk. Seznam se rozřadil do tří základních kategorií a podle toho se žádalo o licence (správně o mezinárodní importní certifikát, tedy IIC). Tyto žádosti on nezkoumal, certifikát vyřizovala společnost Real Trade Praha, on osobně však ne. O tom, že se ve skladu nachází nějaké sporné miny, se dozvěděl až 13. 12. 2014, kdy došlo ve skladu v Bohuslavicích k policejnímu zásahu.

K dovozu materiálu z Maďarska obžalovaný uvedl, že pokyn k jeho složení ve skladu v Bohuslavicích dal zřejmě technický ředitel Ing. T., který to měl na starosti, k čemuž však dodal, že v té době společnost stejně žádné jiné prostory neměla. Obžalovaný Š. nějakou významnou roli při dovozu neměl jako zbrojář, obžalovaný se nedokázal vyjádřit k tomu, zda dal pokyn k převezení materiálu obsahujícího tyto miny do skladu. Obžalovaný M. pak byl skladníkem, což znamenalo, že dohlížel na vykládku zboží a na jeho uložení. Ing. L. a Ing. P. pak jednali s Licenční správou a vyplnili příslušné tiskopisy.

K samotným minám pak obžalovaný uvedl, že podle jeho názoru nejsou zakázané, neboť tam nebyl žádný detonátor, který by aktivovala sama oběť. Poukázal také na sdělení maďarského ministerstva obrany, dle něhož byla od min odejmuta roznětka a byla ponechána na skladu. K jejich hodnotě dodal, že z hlediska celkového obratu firmy tyto miny představují nulovou hodnotu.

Obžalovaná Ing. I. L., která měla dle obžaloby jako prokuristka společnosti REAL TRADE PRAHA a. s. úmyslně zatajit při vyplňování žádosti o vydání IIC fakt, že miny MON jsou minami protipěchotními tím, že tento fakt do žádosti neuvedla, na svoji obhajobu soudu sdělila, že při vyplňování žádosti vycházela stejně jako v jiných případech ze znění kupní smlouvy, z toho, jak je v této smlouvě zboží popsáno; proto pokud bylo ve smlouvě uvedeno miny MON 100 a MON 200, napsala totéž do smlouvy. Přitom neměla jak zjistit, že se jedná o miny protipěchotní. Takový postup je v souladu s tím, co požaduje Licenční správa, které stačí označení zboží; nikdy s tím neměla problém. Společnost Real Trade Praha je podle obžalované spíše zprostředkovatelská firma, která má na starosti „papírování“ kolem obchodu s vojenským materiálem, které je složité, na což má lidi s potřebnými znalostmi. Přitom úzce

spolupracuje s Licenční správou, neboť nelze obchodovat se zahraničním vojenským materiálem bez jejího vědomí. Obžalovaná také dodala, že žádost nevyplňovala jako prokurista firmy, ale jako běžný zaměstnanec. Prokurista má dle jejího názoru zcela jinou náplň práce, než vyplňování certifikátů, které ani nepodepisuje, ani nikam nenese. Prokuristkou byla proto, aby v případě nepřítomnosti obžalovaného K. nebo P. za ně mohla podepisovat některé dokumenty. Obžalovaná se také vyjádřila k uvedení údaje „k dalšímu obchodu“ do kolonky týkající se účelu koupě, když uvedla, že tento údaj tam uváděla běžně i při vyplňování jiných žádostí, přitom z kupní smlouvy účel koupě nevyplýval. Obžalovaná také dodala, že po vyplnění a odeslání žádosti nevěděla, jak bude dál obchod probíhat, pouze mohla předpokládat, že zboží bude dovezeno. Obžalovaná se ještě vyjádřila k významu IIC, když uvedla, že slouží k tomu, aby ho jako dovozci zaslali vývozci, kterému bude na jeho základě vystavena licence k vývozu materiálu.

Obžalovaný Ing. V. P., místopředseda představenstva REAL TRADE PRAHA a. s., kterému obžaloba kladla za vinu, že výše zmiňovanou žádost podepsal a tím také zatajil, že se jedná o protipěchotní miny, pak soudu sdělil, že pouze odkazuje na vyjádření spoluobžalovaných a nemá, co by dalšího k věci dodal. K položeným dotazům pak uvedl, že jejich práce ve firmě spočívá v tom, že dostanou k vyřízení smlouvu a poté mají za úkol vyřídit veškerá potřebná povolení. Smlouvy nijak blíže nezkontroluje, nezkontrol ani tuto, pouze ji proletěl očima, nevěděl ani, od koho ji přesně dostal, ale zřejmě od pana K., nebo T.. Povinností jejich společnosti je vyplnit žádost o IIC tak, aby označení zboží bylo v souladu se smlouvou a je zcela na Licenční správě, jestli obchod povolí nebo ne. Praxe bývá taková, že pokud se správě něco nezdá, ozve se telefonicky. Obžalovaný nevěděl, zda správa zkoumá zboží z toho hlediska, zda se jedná o zboží, tedy zbraně zakázané. K tomu uvedl, že žádný seznam takového zboží neexistuje, na školeních, kterých se účastnili, nebylo takové téma probíráno, školení na téma Ottawská úmluva se nekonalo. Pouze v povolení pro obchod s vojenským materiálem se uvádí, že se zákaz obchodu vztahuje i na protipěchotní miny, nevěděl ovšem, že miny MON jsou minami protipěchotními.

Obžalovaný R. Š., hlavní zbrojář společnosti EXCALIBUR ARMY spol. s r. o., který se měl dle obžaloby dopustit jednání spočívajícího v tom, že dal pokyn k převezení min do skladu v Bohuslavicích, především uvedl, že žádný pokyn k dovezení min, u nichž ani nepředpokládal, že by se mohlo jednat o miny protipěchotní, natož zakázané, nedal a ani dát nemohl, protože to ani nebylo v jeho kompetenci. Jediné, co v souvislosti s dovozem udělat mohl, bylo, že zatelefonoval spoluobžalovanému M., aby zajistil doprovod pro kamion na území České republiky, přičemž však ani nevěděl a nemusel vědět, co kamion veze. V této souvislosti pak také uvedl, že dovoz zakoupeného materiálu z Maďarska trval několik let a dovážel se pouze do skladu v Bohuslavicích. Jednalo se o tedy o velké množství vojenského materiálu a byly tam i miny, o nichž až do zásahu policie netušil, že by se mohlo jednat o miny problematické. Obžalovaný ještě poznamenal, že jeho specializací jsou zbraně, střelivo a munice nad 14,5 mm, nikoli munice v podobě min, které jsou na okraji jeho zájmu i zájmu jeho zaměstnavatele. Náplní jeho práce byla především péče o zbraně, o jejich uložení, konzervaci apod., komunikace s policií, oznámení o prodeji a nákupu. K samotnému dovozu pak uvedl, že jej první informovala přepravní firma Nika Chrudim v tom smyslu, že jede kamion, načež on zavolal panu M., který se spojil s řidičem, příp. se řidič spojil přímo s ním.

Veškeré doklady měl k dispozici řidič. Obžalovaný byl nadřízeným spoluobžalovaného M., k čemuž uvedl, že jmenovaný kontroloval dodávku podle maďarských seznamů a dodacích listů a zajišťoval složení materiálu tam, kde bylo místo.

Obžalovaný Mgr. F. M., zbrojář společnosti EXCALIBUR ARMY spol. s r. o. a skladník v muničním skladu v Bohuslavicích nad Vláří, kterému obžaloba kladla za vinu, že měl dovezené miny MON bez námitek a odborných připomínek převzít a uskladnit, na svoji obhajobu uvedl, že se v minách nevyzná a ani neměl kde se s nimi seznámit, neboť sice pracoval jako voják z povolání, avšak nikoli v oblasti vyzbrojování, munice apod., když pracoval jako vedoucí logistiky, zajišťoval zásobování, chod kuchyně, dovoz pohonných hmot apod. Při uskladňování materiálu se obžalovaný vždy řídit údaji uvedenými na dokladech, které měl řidič, nebo které byly na bednách. Navíc vzhledem k okolnostem koupě a dovozu, tzn. vzhledem k tomu, že to prodával maďarský stát a že dovoz povolila policie (jiná policie jej pak obvinila), jej ani ve snu nenapadlo, že by se mohlo jednat o nějaký problematický materiál. Navíc nikdy předem ani nevěděl, jaký materiál je dovážen, to zjistil až v den dovozu, max. den předem, a pak musel složitě shánět dělníky na vykládku. Tuto činnost pak vykonával jako skladník, nikoli jako zbrojář, kterým byl pouze proto, že měl příslušný zbrojní průkaz a proto, aby mohl dělat doprovod kamionů.

K okolnostem tohoto konkrétního dovozu min obžalovaný uvedl, že ho informoval zřejmě řidič pan K. ten den z hranic, nebo večer předtím, takže místo uložení materiálu řešil možná několik hodin před dovozem. Náklad tvořily nějaké miny, které vypadaly stejně, veškerý náklad se vyložil do jednoho skladu; kout, kde byly uloženy miny, si vytvořil brigádník, bedny se tam navážely ručním paletovým vozíkem. Asi po třech měsících se tam dovezl další materiál, takže miny byly zaskládané, ale kdyby došlo k výbuchu v červenci, tak by se tam dalo projít. Obžalovaný zjistil dle dodacích listů, že byly dovezeny miny MON 100 a 200 a také asi HK63, ale blíže nezkoumal, co je tím míněno; bedny uložil, aniž by se zabýval tím, co se v nich nachází.

Ke skutečnosti, že v pravidelném hlášení pro VTÚ Slavičín, jako pro majitele objektu, dne 10. 6. 2014 neuvedl, že se ve skladu nachází miny MON 100 a 200, uvedl, že k tomu asi došlo tak, že opsal předchozí hlášení, neboť jej administrativa otravovala. Dodal také, že přepočty pro obložnost, tedy pro množství výbušniny ve skladu, se nedělaly, neboť vzhledem k množství železa ve skladu to nešlo překročit.

Zmocněnec obžalované právnické osoby **REAL TRADE PRAHA a. s.** Ing. B. S. u hlavního líčení odkázal na své vyjádření z přípravného řízení, kde se pouze vyjádřil k předmětu činnosti společnosti, kterým jsou administrativní úkony při obchodu s vojenským materiálem, příp. účast ve veřejných soutěžích, a dodal, že dle názoru společnosti se v případě dovezených min nejednalo o miny zakázané, neboť u nich chyběly rozbušky.

Naproti tomu **zmocněnec** obžalované právnické osoby **EXCALIBUR ARMY spol. s r. o.** Mgr. A. Č. se k věci vyjádřil u hlavního líčení velmi obsáhle, přičemž jeho vyjádření k věci samotné, k podstatě projednávané problematiky, by bylo možno shrnout do konstatování, že by společnost Excalibur Army s obratem 2,6 mld. Kč ročně nikdy neohrozila sama sebe kvůli obchodu s minami zanedbatelné hodnoty, dále poukázal na rozdílná

stanoviska k předmětným minám, která zaujímají např. na jedné straně Maďarsko prostřednictvím svého ministerstva obrany a na straně druhé policie v této věci, jakož i na složitý proces zjišťování potřebných informací, které by umožnily náležité stanovisko zaujmout. Za zásadní pak zmocněnec považoval výklad Ottawské konvence, která zakazuje miny, které explodují přítomností, blízkostí nebo kontaktem osoby, ale naopak nejsou zakázány miny ovládané dálkovým povel. Přitom poukázal na fakt, že miny MON 100 i 200 lze vybavit různými druhy rozněcovačů, a to jak dálkovým, k čemuž jsou primárně určeny, ale i kontaktním, což znamená, že aby se jednalo o zakázanou minu, musela by být vybavena kontaktním rozněcovačem, avšak dovezené miny žádný rozněcovač neměly.

Takto přibližnými vyjádřeními obžalovaných pak byly nastaveny základní otázky projednávané problematiky, které tedy jsou následující:

1. Jsou miny MON 100 a MON 200 dovezené na území ČR a uskladněné ve skladu v Bohuslavicích nad Vlčí od 2. 4. 2014 z hlediska Ottawské konvence minami zakázanými, či povolenými? (Soud upozorňuje, že v rámci tohoto odůvodnění bude používat označení „miny“, byť toto přesně nevystihuje charakter předmětných zařízení, jak bude dále vysvětleno.)
2. U kterých obžalovaných je dána trestní odpovědnost za dovoz min?
3. Došlo k naplnění subjektivní stránky trestného činu u osob trestně odpovědných za dovoz min?

Přičemž hledání odpovědi na otázky ad 2), 3) by mělo pro rozhodování soudu význam pouze tehdy, dospěl-li by soud k závěru, že se jedná o miny zakázané.

Miny MON 100 a MON 200 z hlediska Ottawské konvence:

Zbytečně komplikovaný průběh dokazování v tomto směru byl způsoben postupem policejního orgánu na samém počátku trestního řízení, který ve věci přibral Pyrotechnickou službu Policie ČR jako ústav specializovaný za znaleckou činnost pro obor střelivo a výbušniny (zapsaný v seznamu I ministerstva spravedlnosti), kterému správně uložil, aby provedl popis zajištěných min, zjistil jejich technický stav a funkčnost, zjistil účinnost, aby určil, jakým způsobem lze tyto miny iniciovat, provedl a prověřil iniciaci min dle mechanické rozbušky a aby také uvedl další skutečnosti, které bude znalec resp. ústav považovat za potřebné v posudku uvést. Autor posudku pplk. Ing. Pavel Studený, potažmo tedy pyrotechnická služba PČR, se pak přehledně a srozumitelně vyjádřil k posuzované problematice a v závěru uvedl, že podle vyjádření Sekce rozvoje a plánování schopností Ministerstva obrany ČR „pokud vychází (tento úřad) z hlášení podávaných podle Úmluvy o zákazu protipěchotních min, mohou odvodit, že část států zařazuje miny MON 100 a 200 bez jakýchkoliv komentářů mezi zakázané protipěchotní miny, jiní účastníci úmluvy pak uvádí tyto typy min jako zakázané s poznámkou, že na minách byly provedeny úpravy a v jejich důsledku tyto miny nesplňují definici protipěchotních min dle Úmluvy.“ Dále také znalec citoval z dokumentu Ministerstva zahraničních věcí ČR, Sekce bezpečnostní a multilaterální, v němž se uvádí, že „miny MON 100 a 200 umožňují v základním provedení

bez konstrukčních úprav použití mechanického iniciátoru aktivovaného obětí a v případě osazení min takovým iniciátorem se jedná o minu zakázanou“.

Současně byl policejním orgánem přibrán také znalec z oboru střelivo a výbušniny JUDr. Karel Koubík, který se zabýval prakticky totožnou problematikou (soudu není znám důvod takového postupu) a který dospěl prakticky ke stejným závěrům jako předchozí znalec, pokud se jedná o funkčnost a iniciaci min, avšak ve vztahu k obvykle uváděným „dalším skutečnostem“ uvedl, že při hodnocení min dochází k pojmovým rozporům mezi právní kvalifikací dle Ottawské deklarace a dle zák. č. 305/1999 Sb. (kterým je Úmluva implementována do našeho práva) a „vzhledem k tomu, že znalci nepřísluší hodnocení rozporu v pojmosloví právní kvalifikace, nelze se s určitostí vyjádřit, zda zkoumané prostředky splňují podmínky pro zakázané prostředky ve smyslu Ottawské deklarace a zák. č. 305/1999 Sb. Závěrem pak znalec také konstatoval, že *při absenci iniciačního systému není možné tyto předměty předložené ke zkoumání (protipěchotní miny MON 100 a 200) považovat za úplné a použití schopné.*

Těmito znaleckými vyjádřeními, i když v případě vyjádření pyrotechnické služby k poslední položené otázce se jednalo spíše o citaci stanovisek ministerstva obrany a ministerstva zahraničních věcí, tedy byla navozena výchozí důkazní situace, přičemž z dalšího postupu policejního orgánu je zřejmé, že na základě této došlo ke sdělení obvinění, aniž by tedy policejní orgán např. přihlédl k vyjádření jím přibraného znalce dr. Koubíka, který se v odpovědi na otázku č. 5 dokonce vyhnul užití pojmu mina, ale opisem uvedl „tyto předměty“, a který v tomto vyjádření upozorňuje na právní charakter řešené problematiky, tedy na fakt, že posouzení min z hlediska jejich „zakázanosti“ Ottawskou úmluvou je problematikou právní (a že tedy její posouzení nepřísluší žádným znalcům ani Sekci rozvoje a plánování Ministerstva obrany ČR). Ze spisu totiž nijak nevyplývá, že by se orgány činné v trestním řízení touto otázkou samostatně zabývaly, naopak z celého průběhu trestního řízení je zřejmé, že policejní orgán, potažmo následně obžaloba, po celou dobu řízení vycházeli z onoho vyjádření zmíněné sekce ministerstva obrany, resp. s vyjádřením zástupce pyrotechnické služby PČR, kterému nepříslušelo vyjadřovat se k této právní problematice.

V důsledku tohoto postupu pak došlo k situaci, kdy podle očekávání na tento postup policie, resp. státního zástupce, zareagovala obhajoba předložením několikerych posudků vypracovaných na její žádost, kterýžto proces se přenesl i do stadia řízení před soudem, což vedlo k poněkud specifické situaci, kdy se řada znalců zabývala problematikou, kterou jim nepříslušelo zabývat se, a na téma zakázanosti min MON 100 a 200 před soudem diskutovala. Soud se však nevyhýbal vyslechnutí názorů v oboru erudovaných znalců na tuto právní problematiku, přičemž si byl vědom toho, že konečné stanovisko, konečný právní názor bude muset zaujmout sám.

Za účelem vyřešení stěžejní problematiky v dané trestní věci, tzn. charakteru min MON 100 a 200 z hlediska Ottawské úmluvy, tedy soud provedl důkaz **výslechem znalců** z příslušného oboru, tedy již zmíněných **pplk. Ing. Pavla Studeného** z pyrotechnické služby PČR, **JUDr. Karla Koubíka** a **doc. dr. Ing. Jiřího Chládky**, znalce, který ve věci vypracoval znalecký posudek na žádost obhajoby. Nutno předeslat a zdůraznit, že mezi znalci nebyly žádné rozpory, pokud se jedná o charakteristiku min MON z hlediska technického,

o popis jejich činnosti, jejich iniciace, o popis jejich složení apod., když koneckonců v naznačeném směru ani nebylo možno nějaké rozpory očekávat, neboť minu je možno považovat za vcelku jednoduché zařízení. Touto cestou tedy bylo zjištěno, že miny MON 100 i 200 je třeba považovat za protipěchotní střepinové miny s usměrněným účinkem, přičemž rozdíl mezi nimi je pouze v obsaženém množství trhaviny a v množství ocelových válečků, které jsou detonací vystřeleny požadovaným směrem a jsou tedy v tomto smyslu samotnou municí určenou k ničení živé síly. Znalci se také shodli v tom směru, že iniciace těchto min je možná dvěma způsoby, jednak elektricky, řízeně obsluhou miny, a to buď za použití nataženého kabelu, nebo radiového signálu, a jednak mechanicky za použití mechanické roznětky a nástražného drátu, kdy dochází k její iniciaci obětí, která např. zakopne o natažený kabel. (Uvedené kabely však nelze směšovat, při zakopnutí o elektrický kabel se tento přetrhne a minu nelze odpálit.) Znalci se dále shodli i na tom, že dovezené miny byly plně funkční, což bylo ověřeno zkouškami, při nichž byly použity elektrické rozbušky Že-B, jakož i ženíjní rozněcovač Ro-1 s ženíjní rozbuškou Ž za pomoci umělohmotného provázku, který imitoval nástražný drát (takto bylo postupováno vzhledem k nedostupnosti originálních iniciátorů EDP - elektrický - a MUV - mechanický. Zkoušky byly prováděny, resp. miny byly odpalovány proti dřevěné zástěně o síle 2,5 cm, přičemž došlo ve více než 99 % případů k probití této zástěny kovovými šrapnely (odpaly byly prováděny na 50 metrů). Ještě je třeba dodat, že při zkoumání min (náhodně vybraných z celkového množství) bylo zjištěno, že tyto byly umístěny v bednách, kde se dále nacházely montážní držáky opatřené třemi šrouby s našroubovanou křídlovou maticí a bodce, na nichž byla nasazena těla min.

Z vystoupení znalce Ing. Studeného před soudem pak považuje soud za nutné zmínit jeho sdělení, že dle jeho názoru v případě těchto min nelze hovořit o nějakém primárním způsobu jejich použití, když voják dostane minu a rozněcovač dle druhu plnění bojového úkolu, dle konkrétní situace. Podle znalce tímto typem min nebyla naše armáda nikdy vybavena, mohly se na našem území nacházet pouze v držení někdejší sovětské armády. Naše armáda byla vybavena šrapnelovými protipěchotními minami, které fungovaly na principu nástražného drátu a byly tedy Úmluvou zakázány; rozdíl byl v tom, že tyto naše miny měly všesměrový, nerozlišující účinek. Dále také znalec uvedl, že v zajištěných minách byla univerzální jímka a bylo je tedy možné odpálit více způsoby. Ve vztahu ke skladování min znalec ještě uvedl, že je zakázáno skladování rozněcovačů zasunutých do miny, tyto mají být skladovány zvlášť, nemají být ani u bojového prostředku; voják „nafasuje“ zvlášť minu a zvlášť iniciátor. Ohledně likvidace min znalec uvedl, že k likvidaci min je třeba povolení a tuto činnost dozoruje ministerstvo obrany, a vysvětlil také, že použití takového typu min je zakázáno z důvodu následné ochrany obyvatelstva, aby tedy nedocházelo k civilním obětem i po válce.

V souvislosti s vystoupením znalce Ing. Studeného je pak třeba ještě zmínit postup obhajoby, která soudu předložila vyjádření ministerstva spravedlnosti, odboru organizace justice, dle něhož je-li znalecký ústav zapsaný v I. oddílu seznamu znaleckých ústavů (což Pyrotechnická služba Policie ČR je, i když se toto zařazení soudu jeví jako poněkud nesystémové, neboť neshledává důvod pro situaci, aby pyrotechnická služba byla v jiném oddíle než např. Kriminalistický ústav Praha, když navíc zástupce pyrotechnické služby soudu předložil i zcela shodné osvědčení o znalecké činnosti jako znalci zastupující Kriminalistický ústav), jeho zpracovatelem musí být vždy znalec zapsaný v seznamu znalců a tlumočnicků,

zatímco v případě znaleckých ústavů zapsaných v seznamu II. tomu tak být nemusí. Pokud tedy soud pomine, že ministerstvu spravedlnosti nepřísluší podávat výklad procesní problematiky, považuje zmíněné stanovisko za názor uvedené v něm referentky, který samozřejmě nelze šmahem odmítnout, neboť tato zřejmě vycházela z úpravy, kdy pro zápis do seznamu I. je nutno, aby příslušný ústav měl představitele či zaměstnance zapsané v seznamu znalců. V případě pyrotechnické služby, která je složkou Policie ČR, se však dle názoru soudu jedná o specifickou situaci, když policie vystavuje řadě svých zaměstnanců tzv. osvědčení o znalecké činnosti, na jehož základě tito vystupují před soudem jako zástupci ať už kriminalistického ústavu nebo jako v tomto případě pyrotechnické služby nebo také jako krajských ředitelství policie, odborů kriminalistické techniky a expertiz. Pro soud je však především podstatné, že se k němu dostavil pracovník znaleckého ústavu zapsaného v I. seznamu, který disponoval uvedeným osvědčením (a do rukou ředitele ústavu složil slib, který mu byl soudem připomenut). Navíc zde také nebyl jediný důvod pro pochybnosti o odborné způsobilosti znalce, který se v onom zásadním prakticky shodoval se znalci dalšími.

Znalec JUDr. Karel Koubík se tedy s předchozím znalcem ztotožnil v tom směru, že nelze hovořit o primárním způsobu použití, resp. iniciace miny, záleží to dle něj na účelu použití miny, na taktice jejího použití. Potvrdil, že miny MON patří mezi miny typu Claymore, což je mezinárodní označení pro miny se směrovým střepinovým účinkem, těchto min je velké množství, nejznámější je americká mina M18A, o níž znalec věděl, že někde v tuzemské literatuře bývala označována jako povel ovládané zařízení, ale dle názoru znalce se jednalo spíše o nepřesný překlad z angličtiny. V publikacích bývá používáno označení protipěchotní mina, mina se směrovým střepinovým účinkem, ale používá se i označení povel ovládaná mina. Pojmů je více, ale základem miny z hlediska technického je vždy to, že se jedná o minu se směrovým střepinovým účinkem; pokud ji iniciujeme nástrahou, nebo řízeně, je otázka taktiky užití. Dle způsobů užití se pak jedná o zakázanou protipěchotní minu a nezakázanou protipěchotní minu. Jak znalec uvedl, není schopen říct, zda předmětné miny jsou Ottawskou konvencí zakázány, či povoleny; byl by však takové stanovisko schopen zaujmout např. v případě, že by ve skladu byly také ženíjní rozbušky Ro1, kdy by řekl, že se jedná o zakázané bojové prostředky. Pokud by vedle ve skladu ležely elektrické rozbušky a dálkový roznět, řekl by, že se jedná o prostředky, které nepodléhají Ottawské konvenci. Zásadní rozdíl tedy dle znalce spočívá v nástrahovém iniciačním prostředku a v iniciaci jinou osobou. U nalezených min žádné iniciační prostředky nebyly.

Doc. dr. Ing. Jiří Chládek se dále mj. vyjádřil k označení min MON 100 a MON 200, když uvedl, že studoval odbornou i obchodní literaturu a ve všech případech našel pouze uvedené označení. Jedná se o jednoznačné označení ženíjního materiálu, z něhož lze dovodit, o jakou munici se jedná. Znalec se zabýval také problematikou součástek (vzhledem ke znění zák. č. 305/1999 Sb.) a konstatoval, že pojem součástka není nikde definován a pokud se ministerstvo obrany k této problematice během řízení vyjadřovalo (podle MO jsou zakázané součástky tělo miny a rozněcovač, ale nikoli již trhací náplň, střepiny a plášť) jednalo se podle znalce o nesmyslný názor. Jisté však je, že neexistuje žádný seznam zakázaných min nebo jejich součástek, jedině, co znalec zjistil, bylo, že dle zákona o střelných zbraních a střelivu mina patří do munice a za munici se považují hlavní části miny, rozněcovače i iniciátory, ale hlavní část miny není nikde definována, nelze tedy dovodit, co je součástí miny. On sám pak považuje za součástky miny v souladu s vojenským předpisem plášť, rozbuškovou jímku,

trhavinu, šroubky apod. Znalec také soudu sdělil, že byl v kontaktu s Ženevským centrem pro humanitární odminování, které žádal o vyjádření v naznačeném směru, a bylo mu ředitelem sděleno, že směrové fragmentační miny známé jako Claymore jsou zakázané konvencí, pokud jsou aktivovány obětí např. nástražným drátem; pokud detonují povellem vojáka, zakázány nejsou; jinými slovy řečeno, miny Claymore jsou povoleny, pokud nejsou vybaveny mechanickým rozněcovačem a nástražným drátem. Dlužno dodat, že znalec doc. Chládek vystupoval dle názoru soudu ve věci zcela objektivně, z čistě vědeckých pozic zjevně se zájmem o věc, nijak nezatížen faktem, že znalecký posudek vypracoval na žádost obhajoby, což bohužel bývá v soudní praxi často naprosto zjevné.

V této souvislosti ještě soud nemůže pominout charakteristiku a návod k použití min MON 100 a 200 v podobě brožury vydané v roce 1976 Ministerstvem obrany tehdejšího SSSR, která se ve spise objevuje jako součást znaleckého posudku pyrotechnické služby. Mina je zde popsána, když se uvádí, že těleso miny je lisováno z ocelového plechu, přední a zadní stěna tělesa má kónický tvar a jsou spojeny zaválcováním. Uprostřed přední stěny je závitová jímka pro elektrický detonátor EDP-r, prostor vnitřku tělesa je rozdělen na dvě části přepážkou, mezi přepážkou a zadní stěnou se nachází nálož výbušniny atd. Dále je zde popsáno zařízení k instalaci a upevnění min, mířidla k zacílení miny a je zde také popsán postup při zacílení miny na cíl. V rámci návodu na instalaci miny se uvádí, že k instalaci miny je nezbytné *položít elektrorozvodnou síť*, upevnit těleso miny na úchytce, *zamířit minu na cíl s pomocí mířidel* atd. Při zneškodnění miny je pak zapotřebí nejprve odpojit na velitelském stanovišti zdroj proudu od elektrické odpalovací sítě.

Soud ještě přečetl další znalecký posudek předložený obhajobou, jehož autorem je znalec opět **z oboru střelivo a výbušniny Ing. P. Konupčík**, z něhož soud již nic nového nezjistil, když zde znalec mj. uvádí, že povolení, nebo zakázání zajištěných min dle Ottawské konvence závisí na principu aktivace miny. Znalec také v posudku uvedl, že v originálním balení zajištěných min nebyl přítomen žádný roznětný mechanismus, přičemž z hlediska technického nejsou miny bez rozněcovače schopny plnit svůj vojenský účel. Soud ještě na tomto místě dodává, že obžaloba předložila ještě znalecký posudek znalce doc. Ing. Jana Komendy, CSc. a RNDr. P. Beyra, CSc., kteří se zabývali totožnou problematikou včetně hodnocení min z hlediska Ottawské konvence, které soud učinil součástí spisového materiálu, avšak důkaz již s nimi neprováděl s ohledem na nestále se opakující dotazy i odpovědi, když obhajoba to již ani nenavrhovala.

Ve vztahu k této problematice se lze zmínit také o výpovědi svědka **PhDr. Š. T.**, který společně se svědkem J. S. založil společnost Excalibur Army, Kft., a to právě za účelem účastnění se výběrových řízení vyhledávaných maďarskou armádou na odkoupení jejího nepotřebného materiálu. Svědek tedy potvrdil, že byt' byl materiál odkoupen od firmy Poligon, jednalo se o balík, který byl touto firmou jako vítězem soutěže odkoupen přímo od armády, když předtím se svědek s touto firmou dohodl, že pokud tato v soutěži uspěje, balík od ní odkoupí. Svědka by tedy nikdy nenapadlo, že maďarský stát vystaví licenci na vývoz vojenského materiálu, který by mohl být zakázaný, a to navíc za situace, kdy předpokladem tohoto vývozu bylo vystavení mezinárodního importního certifikátu Českou republikou, která tímto dávala Maďarsku na vědomí, že o dovozu vojenského materiálu ví. Svědek ještě doplnil, že jeho partnerem, tedy dovozcem, byla společnost REAL TRADE PRAHA a. s.,

neboť EXCALIBUR ARMY spol. s r. o. údajně v té době nemohla dovážet vojenský materiál ze zahraničí.

Soud měl dále k dispozici písemné materiály zasláné v rámci právní pomoci maďarskou stranou a týkající se proběhnuvších obchodů s předmětným vojenským materiálem v Maďarsku. Především se jedná o kupní smlouvu uzavřenou dne 26. 10. 2007 mezi prodávajícím – Rozvojovou a logistickou agenturou ministerstva obrany a firmou Poligon Transz, jejímž předmětem byl prodej zboží uvedeného ve třech přílohách smlouvy – soupisech zboží. Dle soupisu č. 1 se jednalo o nepotřebnou munici pro tankové kanony ráže 125 mm v celkovém množství 16.306 kusů, dle soupisu č. 2 se jednalo o nepotřebné raketometné tříštivé střely v počtu 11.645 kusů a soupis č. 3 tvořily „různé nepotřebné miny“ v počtu 102.610 kusů, mezi nimiž tedy byly i projednávané miny MON 100 v počtu 269 kusů a miny MON 200 v počtu 232 kusů, které se nacházely dle soupisu ve stavu vojenské nepoužitelnosti s výjimkou 4 kusů MON 200, kde bylo uvedeno „použitelné pro vojenské účely“. Dle příslušného předávacího protokolu pak došlo k předání min firmě Poligon dne 1. 4. 2009. Součástí spisového materiálu vedeného maďarskou stranou je i korespondence mezi maďarskými zainteresovanými orgány, kdy je třeba zmínit sdělení velitele Skladové základny pro zásobování materiálem vojenskému státnímu zástupci, dle něhož maďarská armáda miny MON 100 a 200 nezlikvidovala a v roce 2009 bylo společnosti Poligon prodáno 269 kusů MON 100 a 232 kusů MON 200, které byly odvezeny v roce 2014 a do té doby byly na základně v Pusztavacsi.

Obhajoba předložila soudu také dokument (překlad) autora Tamáse Csapodyho z r. 2000 vydaný v rámci studií evropské integrace (Integration studies), které obsahují různé studie, dokumenty a materiály z různých oblastí, přičemž předložená studie se týkala protipěchotních min a byla označena jako Národní hlášení pro Landmine monitor (tedy pro instituci sledující nakládání jednotlivých států s protipěchotními minami). V tomto pojednání se mj. uvádí, že do termínu ratifikace Úmluvy bylo jednoznačné, že Maďarsko zničí mj. i miny MON-50, avšak nyní Maďarsko již neplánuje zničení těchto min, když za odstoupením od zničení těchto min stojí nový výklad pojmu protipěchotních min, když ve vojenskoodborných kruzích se miny MON-50 a miny MON-100 a 200 ani nikdy neřadily do kategorie min určených ke zničení dle Ottawské úmluvy. Důvodem pro tento postoj pak byl dle hlášení fakt, že všechny miny MON byly v Maďarsku vybaveny elektrickou rozbuškou a k výbuchu mohlo dojít pouze přes kabel, tedy pomocí dálkového ovládání (nástražným drátem nejsou vybaveny).

Dále obhajoba předložila soudu dokument univerzity v Oxfordu, a to komentář ke smlouvám o kontrole zbraní, kde se mj. uvádí, že směrová fragmentační zařízení jsou typicky spouštěna dálkovým ovládáním nebo nástražným drátem a zůstávají mimo dosah Úmluvy, pokud jsou přivedeny k detonaci povellem. Mnohé státy pak zakázaly užití a distribuci rozněcovače s nástražným drátem, aby tak zabránily jejich využití jako protipěchotních min.

Soud provedl důkaz předložením celé řady dalších listin založených ve spise, přičemž žádná ze stran trestního řízení si nepřála číst kteroukoliv z nich. Dlužno poznamenat, že žádná z těchto listin neměla a ani nemohla mít prakticky žádný význam pro posouzení stěžejní

problematiky této trestní věci; soud se spíše pro přehlednost provedeného dokazování stručně k jednotlivým listinným důkazům vyjádří.

Protokol o provedení prohlídky jiných prostor a pozemků, konkrétně pak skladové budovy č. 26 nacházející se v areálu muničního skladu ve Vrběticích, zachytil situaci na uvedeném místě dne 13. 12. 2014, a to uskladnění předmětných min, obsah balení každé z nich (popsáno výše) a jejich označení na bedně i přímo na mině, jakož dokumentaci přiloženou ke každé z nich. O vyjádření sekce rozvoje a plánování ministerstva obrany i o vyjádření ministerstva zahraničních věcí je již zmínka výše. Ve spise je ještě založeno i pozdější vyjádření náměstka pro řízení sekce bezpečnostní a multilaterální MZV ČR, který zde mj. uvedl, že z hlediska implementace Úmluvy je zásadní vnitrostátní právní úprava zák. č. 305/1999 Sb., která zahrnuje i součástky protipěchotních min. Dále zde bylo zopakováno stanovisko, že se jedná o minu zakázanou, neboť je zkonstruována tak, že umožňuje bez jakýchkoliv úprav použití mechanického iniciátoru aktivovaného obětí. Licenční správa MPO dále policejnímu orgánu sdělila, že protipěchotní miny MON 100 a 200 nemohou být předmětem zahraničního obchodu s vojenským materiálem ani v rámci EU, ani mino EU. Licenční správa policejnímu orgánu také zaslala rozhodnutí o vydání povolení k provádění zahraničního obchodu s vojenským materiálem vydané dne 11. 5. 2011 pro společnost EXCALIBUR ARMY spol. s r. o., jehož součástí je i povolené vymezení vojenského materiálu, kde jsou mimo jiné uvedeny i miny „kromě protipěchotních min“, k čemuž je nutno poznamenat, že z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že tyto protipěchotní miny tam nebudou uvedeny s ohledem znění zák. č. 305/1999 Sb. a znění Ottawské úmluvy (dle níž se tedy jedná o protipěchotní miny aktivované samotnou obětí). Dále je ve spise také řada žádostí o změnu povolení, jakož i rozhodnutí o této změně, které se nijak netýkají protipěchotních min; jedná se o změny teritoriálního vymezení obchodování.

Samotný obchod je dále ve spise doložen žádostí o potvrzení mezinárodního importního certifikátu (IIC), kterou podala společnost Real Trade Praha dne 4. 12. 2012, z něhož lze zjistit, že zboží je popsáno jako mina MON 100 a MON 200 v uváděném počtu kusů (a dále také zápalky, zapalovače, rozbušky, pyropatrony aj. v počtu 1.212.096 kusů). Je zde také kupní smlouva ze dne 5. 1. 2012 uzavřená mezi Excalibur Army, Kft. a Real Trade Praha, jejímž předmětem byly mj. i uváděné miny a zápalky atd., jakož i další miny – protipancéřové (588 ks, Maljutka - 16 ks, UKA-63HK - 6 ks a EKA-62 - ruční mina v počtu 478 kusů), přičemž celková cena byla stanovena na 5.000 USD, i smlouva předcházející uzavřená mezi Poligon-Transz a Excalibur Army, Kft., týkající se zcela shodného sortimentu ze dne 7. 12. 2011. Ve spise jsou založeny ještě i jiné vyjádření zainteresovaných orgánů, z nichž vyplývají pochybnosti, zda se v daném případě jednalo o zakázané miny, je zde i vyjádření sekce MO k problematice součástí - co považuje příslušná sekce ministerstva obchodu za součástku miny - o němž se zmiňoval znalec Chládek (viz výše) a označil je jako nesmyslné. Značnou část listin pak tvoří nejrůznější materiály – studie, odborné časopisy, které se zabývají předmětnými minami, a to i z hlediska jejich zákazu Ottawskou konvencí, stejně jako nejrůznější komentáře, návrhy a vyjádření advokátní kanceláře. Ve spise je také založen – soudu neznámo z jakého důvodu – na 30 stranách organizační řád ministerstva průmyslu a obchodu, 400 stran spisu tvoří různé materiály týkající se náhledu na miny MON 100 a 200 ve světě v anglickém a ruském jazyce.

Na téma zákazu obchodu s vojenským materiálem v obecné rovině lze ještě zmínit výpověď ředitele Licenční správy MPO Ing. R., který soudu sdělil, že se Licenční správa obrátila na ministerstvo obrany s dotazem, zda není v plánu vytvoření seznamu vojenského materiálu, který nesmí být předmětem zahraničního obchodu, přičemž se mu dostalo záporné odpovědi. Toto písemné sdělení také svědek soudu operativně doručil a je založeno ve spise; v poměrně obsáhlém vyjádření je uvedena řada důvodů, které vytvoření takového seznamu znemožňují.

Po provedeném dokazování v popsáném rozsahu pak soud ve vztahu k problematice min MON 100 a MON 200 z hlediska dopadu Ottawské konvence na obchodování s nimi v České republice dospěl k následujícím závěrům. Soud především konstatuje, že z hlediska skutkových zjištění nebylo nijak komplikované učinit ve věci příslušné závěry, neboť z výpovědí obžalovaných, z výpovědí znalců i z důkazů listinných, jak jsou shora popsány, bylo možno bez jakýchkoliv pochybností dovodit, že byly uzavřeny příslušné smlouvy, tzn. smlouva mezi maďarským státem zastoupeným Agenturou logistiky a vývoje maďarského ministerstva obrany a společností Poligon Transz, dále smlouva mezi touto společností a společností Excalibur Army, Kft., smlouva mezi Excalibur Army, Kft. a Real Trade Praha a. s. a konečně zde byla také objednávka Excalibur Army spol. s r. o. vůči Real Trade Praha a. s., na kterémžto smluvním základě se velké množství vojenského materiálu včetně předmětných min sovětské výroby s označením MON 100 a MON 200 dostalo do vlastnictví posledně jmenované společnosti; ze smluv bylo možno také zjistit, že za společnost Real Trade Praha jednal obžalovaný Ing. P., který tedy podepsal kupní smlouvu s Excalibur Army Kft., zatímco obžalovaný Ing. K. vystavil objednávku firmy Excalibur Army spol. s r. o. adresovanou společnosti Real Trade Praha na dodávku mj. i min MON 100 a MON 200, které byly poté převezeny do muničního skladu v Bohuslavicích nad Vlárí, a to s vědomím obžalovaného Mgr. F. M., zbrojáře firmy a také skladníka v tomto skladu, který tedy rozhodoval o místu a způsobu uskladnění dodávaného vojenského materiálu. Dodávce vojenského materiálu pak ještě předcházela žádost o potvrzení mezinárodního importního certifikátu, který vypracovala obžalovaná Ing. L., a podepsal obžalovaný Ing. P., v němž bylo uvedeno, že se mj. týká i dovážených min MON 100 a MON 200. Potřebné informace týkající se těchto min, především tedy ohledně způsobu jejich aktivace, pak soud získal z vypracovaných znaleckých posudků z oboru kriminalistika, odvětví pyrotechnika, jakož i z materiálů popisujících a hodnotících tyto miny z hlediska Ottawské úmluvy, jak jsou citovány výše. V tomto směru tedy bylo zásadní zjištění, že předmětné miny lze aktivovat mechanickým rozněcovačem za použití nástražného drátu, což by znamenalo aktivaci samotnou obětí, jakož i elektrickým rozněcovačem na dálku obsluhou miny, kdy by se tedy jednalo o aktivaci řízenou (v obou případech pak dochází ke směrovému účinku miny). Znaleckých posudků bylo v této věci vypracováno několik, ale ohledně způsobu aktivace min MON se nevyskytly mezi znalci rozpory. Znalci se neshodli právě v náhledu na tyto miny, tedy zda jsou tzv. „zakázanými“, či nikoli (i když přesněji řečeno, k názoru, že se jedná o miny zakázané, se přikláněl pouze znalec Ing. Studený), což je ovšem poněkud paradoxně otázka, ke které se jim vůbec nepříslušelo vyjadřovat, jak již bylo naznačeno výše, neboť se jedná o otázku navýsost právní, jak bude ještě zmíněno.

Zásadní otázkou, na kterou tedy soud musel nalézt v tomto trestním řízení odpověď a která vyplývala z povahy věci i ze způsobu obhajoby všech obžalovaných, tedy bylo, zda

miny MON 100 a MON 200 jsou minami zakázanými ve smyslu Ottawské konvence, potažmo zák. č. 305/1999 Sb.

Na úvod této pasáže považuje soud za vhodné uvést své úvahy citací stěžejních ustanovení stěžejních právních norem, jejichž výkladem by mělo být možné dospět ke kýženým závěrům. Přistoupením k Ottawské konvenci v roce 1999 se Česká republika zavázala k tomu, že *nikdy a za žádných okolností nepoužije protipěchotní miny a tyto ani nebude vyvíjet, vyrábět, jinak získávat, skladovat nebo je převádět jiným* (čl. I, odst. 1, písm. a, b/ Úmluvy). Přitom protipěchotní minou ve smyslu citovaného ustanovení se rozumí mina zkonstruovaná tak, *aby explodovala přítomností, blízkostí nebo kontaktem osoby a způsobující zneschopnění, zranění nebo usmrcení osoby nebo osob*. Ottawská úmluva pak byla do českého právního řádu implementována zák. č. 305/1999 Sb., o zákazu použití, skladování, výroby a převodu protipěchotních min a o jejich zničení, dle jehož § 1 odst. 1 *se zakazuje vlastnit, držet a používat všechny typy protipěchotních min uvedených v Úmluvě o zákazu použití, skladování, výroby a převodu protipěchotních min a o jejich zničení nebo jejich součástky*. Zločinu vývoje, výroby a držení zakázaných bojových prostředků dle § 280 trestního zákoníku se pak dopustí ten, kdo mj. doveze a přechovává zbraně, bojové prostředky a výbušniny zakázané zákonem nebo mezinárodní smlouvou, mj. tedy i Úmluvou a zákonem citovanými výše. Komentář k trestnímu zákoníku (I. vydání 2010) pak uvádí, že protipěchotní minou (ve smyslu cit. ustanovení trestního zákoníku) se rozumí každá mina zkonstruovaná tak, aby explodovala přítomností, blízkostí nebo kontaktem osoby.

Komplikace se zaujetím stanoviska vůči minám MON 100 a 200 pak vyplývaly z opakovaně zmiňovaného faktu, že tyto miny lze aktivovat způsobem, který z nich činí protipěchotní miny Úmluvou zakázané, tedy přítomností či kontaktem samotné oběti, která kontaktem s nástražným drátem aktivuje mechanický rozněcovač, ale také způsobem, který Úmluva dovoluje, tedy jejich cíleným, mířeným elektrickým odpálením na dálku obsluhou miny, tedy příslušníkem ozbrojených sil. Onu zcela zásadní otázku lze za této situace formulovat i slovy, zda jsou tyto miny „zakázané“, protože je lze použít i zakázaným způsobem, nebo jsou tyto miny „dovolené“, protože je lze použít i způsobem, který není v rozporu s Ottawskou úmluvou; na soudu tedy za této situace prakticky bylo, aby se přiklonil k jedné z těchto variant řešení nastalé situace.

Soud v této souvislosti ještě považuje za nutné zdůraznit již výše naznačený fakt, že považuje za chybný postup orgánů činných v přípravném řízení, pokud tyto pokládaly znalcům z oboru střelivo a výbušniny otázky, zda se v případě min MON jedná o miny zakázané, či povolené. Znalci přísluší popsat minu z hlediska technického, tzn. např. jakými součástkami je tvořena, jak je aktivována apod. Ona stěžejní problematika je však problematikou ryze právní, když odpovědi na položené otázky vyplývají z výkladu uváděných právních norem, resp. Ottawské úmluvy, kterážto činnost rozhodně nepřísluší soudním znalcům. Je samozřejmě možné vyslechnout si názor znalce na tuto problematiku, podobně jako se lze seznámit se stanoviskem ministerstev, nicméně příslušný právní závěr musí učinit orgán činný v trestním řízení sám a tento musí odůvodnit právě výkladem právní normy, nikoli tedy odkazem na stanovisko ministerstva či odkazem na názor znalce.

Pokud se tedy jedná o zodpovězení oné stěžejní otázky – miny zakázané, či nezakázané Ottawskou úmluvou – soud především konstatuje v obecné rovině, že zde existuje řada argumentů a názorů, které podporují obě možnosti. Soudní praxi nejbližší je samozřejmě citovaný komentář k trestnímu zákoníku, který uvádí, že za zakázanou protipěchotní minu je třeba považovat *každou* minu, která je zkonstruovaná tak, aby explodovala přítomností oběti, i když i tento komentář si vyžaduje ještě svůj komentář či vyhodnocení, neboť i zde se vyskytují momenty, které je třeba vyložit. Obdobně jako komentář pak argumentuje ve svém stanovisku i ministerstvo zahraničních věcí, i když nelze přehlédnout, že i ministerstvo sděluje, že „*v případě osazení takovým iniciátorem se jedná o minu zakázanou*“. Konstrukce min MON by tedy mohla odpovídat komentáři k trestnímu zákoníku, neboť bez jakýchkoliv konstrukčních úprav, „*pouze*“ tedy osazením mechanického iniciátoru a natažením nástražného drátu, je lze použít tak, aby explodovaly kontaktem s obětí. Z tohoto hlediska a tímto výkladem by tedy bylo možno tyto miny považovat za zakázané. Zároveň však nelze pominout, že se ve skladu nacházela pouze tělesa min bez iniciátoru, což na tomto místě (ještě tato situace bude řešena dále) soud konstatuje proto, že zde může existovat i další výkladový problém, tedy zda se případně ve skladu nenacházely součástky zakázané miny ve smyslu zák. č. 305/1999 Sb., když v souvislosti s citovaným zákonem nelze ani pominout připomínku ministerstva, že z hlediska implementace Úmluvy je zásadní vnitrostátní úprava, která zahrnuje i tyto součástky (na rozdíl od samotné Úmluvy). Z jiného úhlu pohledu vzato by se ovšem stejně tak dobře mohlo jednat o součástku miny nezakázané, pokud by měla být použita elektrická rozbuška a dálkový řízený odpal. Názor, že se jedná o minu zakázanou, by dále také mohl podpořit argument, že pokud lze minu použít zakázaným způsobem, jedná se o minu zakázanou, i když naproti tomu by bylo možno i argumentovat tak, že pokud by bylo uvažováno tímto způsobem, jaksi automaticky by bylo předjímano, že ten, kdo tuto minu, či přesněji těleso miny, má v držení, hodlá je použít zakázaným způsobem, a bylo by tedy držiteli miny znemožněno použít ji způsobem dovoleným. Existuje zde celá řada argumentů podporujících oba názory, existuje zde i řada názorů slyšených znalců či zahraničních autorů, kteří podporují spíše názor, že se ve skladu nenacházely zakázané miny, příp. že se ve skladu vůbec nenacházely miny jako takové.

Za významný důkazní prostředek, z něhož lze vycházet při řešení této problematiky, pak soud považuje také příručku, resp. její překlad, o technickém složení a použití min MON 100 a 200, vydanou Ministerstvem obrany tehdejšího SSSR v roce 1976, v níž je jako prostředek odpálení uveden elektrický detonátor EDP-r. Dle této příručky se tyto miny skládají z tělesa miny, přičemž uprostřed přední strany tělesa je závitová jímka pro elektrický detonátor, a dále ze zařízení k instalaci a upevnění miny, přičemž instalace miny se zahajuje natažením elektrorozvodné sítě. Speciálně je zde pak popisováno zamíření miny. Z uvedeného by tedy bylo možno dovozovat, že předmětné miny jsou konstruovány tak, aby k jejich aktivaci došlo odpálením elektricky na dálku po nasměrování na konkrétní cíl či prostor. Jak je uvedeno, jedná se o příručku z roku 1976, tedy z doby více než 20 let před uzavřením Ottawské úmluvy, kdy zde jistě nebyl případný důvod pro utajování možného použití i mechanického detonátoru a nástražného drátu, navíc tedy Rusko není signatářem Úmluvy dodnes, takže obavy v tomto směru jistě ani nesdílí. Podobně pak lze zjistit z různých maďarských dokumentů, že Maďarsko považovalo miny MON za miny nezakázané Úmluvou, neboť je považovalo za miny směrové, řízené, s elektrickým odpalem na dálku, přičemž maďarská armáda je skladovala ve svých skladech před i po jejich prodeji společnosti

Poligon. V této souvislosti je však samozřejmě nutno přihlídnout i ke sdělení Ministerstva zahraničních věcí ČR, dle něhož nelze vyloučit případný rozdílný výklad stranami Úmluvy, přičemž z hlediska implementace Úmluvy je zásadní vnitrostátní úprava. Nicméně dle názoru soudu, pokud Maďarsko považovalo miny MON za miny neaktivované obětí, ale cíleně obsluhou miny, pro což mělo nepochybně důvod, nelze tento náhled na miny bez dalšího pominout.

Nastala zde tedy situace, kdy soud nemá k dispozici žádné explicitní údaje v tom směru, která mina zakázaná je, či není, a kdy má tedy k dispozici pouze stanoviska a názory různých subjektů. Za této situace je tedy na něm, aby – *alespoň pro účely tohoto řízení* – rozhodl, zda materiál dovezený a uskladněný ve skladu v Bohuslavicích, konkrétně tedy miny MON 100 a 200, firmou Real Trade Praha, resp. Excalibur Army, byly Ottawskou úmluvou, resp. zák. č. 305/99 Sb., zakázány, či nikoli.

Východiskem úvah soudu je pak jeho názor, že ve skladu se nenacházely miny jako takové, ale tělesa či těla min, které je možno považovat za součásti či součástky min. Na téma těchto součástí pak soud uvádí, že za součástku miny považuje každou její část či díl, bez něhož by mina netvořila funkční celek, tedy jinak řečeno, bez něhož by nevybuchla. V citované příručce je přehledně popsáno, z čeho se mina skládá, přičemž každý uvedený díl považuje soud za součástku miny. Je zde tedy uvedeno těleso miny ve smyslu lze říci jeho obalu tvořené ocelovým plechem určitého tvaru, uvnitř je pak přepážka a samozřejmě výbušnina a munice – fragmenty, vně je pak závitová jímka. Bez žádného z těchto dílů by nebylo možno vytvořit tělo miny, které by pak nebylo funkční, nebylo by tedy schopno výbuchu, bez iniciátoru a zařízení, které tento iniciátor aktivuje. Pokud je iniciátor mechanický, je tímto zařízením obyčejný drát vedoucí mechanický impuls, pokud je iniciátor elektrický, je tímto zařízením drát vedoucí elektrický impuls, příp. může být v tomto případě impuls i bezdrátový. Každý z uvedených dílů je pak součástkou miny, přičemž lze mít i za to, že kompletní tělo miny je také součástkou miny samo o sobě, neboť bez iniciátoru a impulsu není funkční, nenaplní účel, za kterým bylo zkonstruováno a vyrobeno.

Nyní však soud nemůže říci – a to je podle jeho názoru podstatné – součástky jakých min z hlediska Ottawské úmluvy byly ve skladu nalezeny, neboť až použitím rozněcovače, jeho instalací do jímky v těle miny a vytvořením podmínek pro jeho aktivaci se získá mina ve vlastním slova smyslu, tedy mina jako funkční celek. Současně pak také bude možno tuto minu specifikovat z hlediska její aktivace, potažmo z hlediska toho, zda se jedná o minu Ottawskou úmluvou zakázanou, či povolenou. Před tímto okamžikem to však možné není. Je tedy možno také konstatovat, že vojenský materiál dovezený z Maďarska, a v rámci tohoto řízení označovaný jako miny MON 100 a 200, v sobě skrýval jistý potenciál „zakázanosti“, ovšem bez dalšího jej nelze považovat za zakázaný a už vůbec jej nelze považovat za zakázané miny - alespoň z hlediska trestního zákoníku, resp. jeho výše citovaného ustanovení - ale pouze za tělo či těleso miny, tedy za výbušniny a fragmenty uložené v obalu, které tam budou potud, pokud nedojde k aktivaci miny, tedy k výbuchu za použití iniciátoru, který bude aktivován buď obětí, nebo obsluhou miny. A právě v tomto iniciátoru a způsobu jeho spuštění, nikoli v těle miny samotné, se skrývá ono nebezpečí, ona zálužnost, která vedla k úvahám o zákazu protipěchotních min a k přijetí Ottawské úmluvy. Neboť je-li použit iniciátor ovládaný na dálku kabelem, elektricky obsluhou miny, je směrová mina de facto

střelnou zbraní, která je specifická tím, že je schopna usmrtit najednou větší množství živé síly aktivním jedním její obsluhy, která tedy ví, na koho je mina namířena. Naproti tomu při použití iniciátoru mechanického s nástražným drátem se může stát obětí kdokoliv, kdo se k mině přiblíží, kdo zakopne o nástražený drát vedoucí k mechanickému rozněcovači apod., a v tomto případě se jedná o účinek, kterému chtěla Ottawská úmluva zabránit. V případě min MON 100 a 200 tedy nelze dle názoru soudu hovořit o zakázaných minách, ale o jejich zakázaném použití.

Soud tedy je toho názoru, že za zakázanou minu ve smyslu Úmluvy lze považovat toliko tělo miny osazené mechanickým iniciátorem a nástražným drátem a za zakázanou součástku ve smyslu zák. č. 305/99Sb. pak lze nepochybně považovat onen mechanický iniciátor a nástražný drát, kteréžto součástky jednoznačně určují způsob použití miny. Za součástku zakázané miny by pak bylo možno považovat i tělo miny dovezené a uskladněné s tím, že v budoucnu bude aktivováno tímto mechanickým iniciátorem a nástražným drátem. Z hlediska Ottawské úmluvy totiž není podstatné, co vybuchuje, to je vždy výbušnina, která rozmetá usmrcující fragmenty, podstatné je, co k výbuchu vede, jakým mechanismem je výbuch způsoben. Soud má tedy za to, že ke spáchání zločinu dle § 280 trestního zákoníku by došlo tehdy, pokud by obžalované společnosti dovezly z Maďarska těla min MON s tím, že budou v budoucnu použity zakázaným způsobem, zločin by tedy byl spáchán v závislosti na způsobu iniciace min v budoucnu, tzn. např. by došlo k jeho spáchání tehdy, dovezly-li by je obžalované právnické osoby společně s mechanickými rozněcovači a s nástražnými dráty, a to v úmyslu těmito rozněcovači a dráty těla min osadit a sestavit tak nade vší pochybnost zakázanou minu, nebo také např. tehdy, pokud by již firmy těmito rozněcovači disponovaly a nyní by dovezly těla min, a to např. v úmyslu prodat obojí jako jeden balík dalšímu zájemci, nebo také tehdy, pokud by těla min byla dovezena za účelem jejich prodeje někomu, kdo má k dispozici tyto rozněcovače a dráty. Nic z toho ovšem prokázáno nebylo, když v tomto směru tvrzení obžalovaných, že předpokládali, že budou muset těla min zlikvidovat, příp. že ještě ani přesně nevěděli, jak s pro ně nepotřebným materiálem naloží, nebylo vyvráceno. Pokud by soud případně bral v potaz údaje v IIC, tedy že jsou těla min určena k dalšímu prodeji, nebylo zjištěno, komu měla být těla min prodána a už vůbec ne to, že by měla být prodávána s mechanickými detonátory či nástražným drátem, či někomu, kdo tyto součástky má. Navíc lze za vcelku pravděpodobnou považovat i naznačovanou situaci, kdy se jednalo pouze o rutinní a formální vyplnění kolonky, kde bylo nutno uvést určitý údaj, aby mohl být potvrzen IIC. Soud tedy veden těmito úvahami dospěl k závěru, že pouhým dovozem a uskladněním těl min MON 100 a 200 nebyl spáchán trestný čin, že miny MON 100 a 200 nejsou minami zakázanými, ale že je lze použít zakázaným způsobem, který by tak vlastně znamenal zneužití jejich konstrukce, neboť návod k použití min vcelku jasně říká, v jakém modu mají být miny použity. Tento názor soudu by bylo i možno považovat svým způsobem za aplikaci zásady *in dubio pro reo*, neboť pokud zde existují dvě možnosti aktivace miny, musí mít soud za to, že k aktivaci mělo dojít povoleným způsobem, pokud nebyl prokázán dokazováním opak.

Speciálně k výše citované dikci Komentáře k trestnímu zákoníku ještě soud uvádí, že nepředpokládá, že by si jeho autoři byli vědomi existence min MON a s jejich charakteristikou spojených problémů při výkladu Úmluvy či zák. č. 305/99 Sb. Především však má za to, že pokud se v Komentáři hovoří o *každé mině zkonstruované tak, aby.....*, je

třeba za takto zkonstruovanou minu považovat minu kompletní, když právě instalace iniciátoru a zařízení vydávajícího impuls umožňuje popsat, jak je mina zkonstruována; jinými slovy řečeno součástí konstrukce miny je nepochybně i způsob její aktivace.

Soud ještě dodává, že se v tomto řízení nezabýval tím, zda případně mechanické detonátory a nástražné dráty nebyly součástí v kupní smlouvě i v IIC zmiňovaného více než milionu rozbušek, pyropatron, zapalovačů apod., neboť obžalovaní z dovozu tohoto zboží nebyli obviněni a obžalováni, a proto by ani v tomto směru případně nemohli být uznáni vinnými. V popisu skutku je sice zmíněn podpis smlouvy, jejímž předmětem byl i tento materiál, ovšem objektivní stránku trestného činu tvoří v tomto případě *dovoz a přechovávání* min. Jak je již ovšem uvedeno výše, podle názoru soudu by dovoz mechanických iniciátorů a nástražných drátů mohl znamenat dovoz součástek protipěchotních min zakázaných úmluvou a vzhledem k dovozu i těl min zřejmě i dovoz zakázaných min jako takových, pokud by tedy byl prokázán úmysl použít miny kdykoli v budoucnu naznačeným způsobem.

Za dané situace tedy nemohl soud v popsáných skutcích spatřovat u nikoho z obžalovaných žalovaný trestný čin, resp. zločin vývoje, výroby a držení zakázaných bojových prostředků dle § 280 odst. 1, 2, 3 písm. b) trestního zákoníku, neboť nedošlo k naplnění jednoho ze znaků skutkové podstaty trestného činu, tedy „zakázané bojové prostředky“; pokud se jedná o přečin dle § 266 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku, z jehož spáchání byli obžalováni Ing. L. a Ing. P., jeho se budou týkat spíše úvahy v následující pasáži.

Trestní odpovědnost obžalovaných za dovoz a uskladnění min:

Již spíše v teoretické rovině, tedy pro případ, že by se v případě min MON skutečně jednalo o bojové prostředky zakázané, se soud věnuje i této problematice, a to mj. i proto, že z obžaloby nelze zjistit, z jakého důvodu byly obviněny a obžalovány všechny v obžalobě uvedené osoby; je to samozřejmě pochopitelné v případě Ing. P. K. s ohledem na jeho funkci ve firmě Excalibur Army spol. s r. o., která byla koncovým odběratelem zboží, a jeho podpis na objednávce společnosti Excalibur Army spol. s r. o. i v případě Ing. V. P., který za Real Trade Praha uzavíral kupní smlouvu č. 23/2012 s Excalibur Army, Kft. (i když obžaloba klade za vinu uzavření této smlouvy Ing. K., ze znělky smlouvy je však zřejmé, že firmu Real Trade Praha zastupoval Ing. P.), potažmo pak v případě právnických osob. Ovšem v případě dalších obžalovaných, tedy Ing. I. L., R. Š. a Mgr. F. M., by soud očekával jisté vysvětlení v tom směru.

Z obžaloby lze např. zjistit, že obžalovaná Ing. I. L. na základě objednávky vypracovala jako prokurista firmy Real Trade Praha žádost o potvrzení IIC na dovoz munice, aniž by tedy bylo odůvodněno, proč tento pracovní úkon z ní činí pachatelku dvou trestných činů, když obžalovaná takto de facto českému státu reprezentovanému ministerstvem průmyslu a obchodu oznámila společně s obžalovaným Ing. V. P., který se pod žádost podepsal, že společnost Real Trade Praha se chystá koupit a do Česka dovézt miny MON 100 a 200. V této souvislosti se soud nemůže vyhnout kritice ministerstva průmyslu a obchodu, které certifikát vydalo, aby nedlouho poté vypracovávalo elaboráty s úvahami v tom směru,

že se jedná o miny zakázané. Následné tvrzení ministerstva, dle něhož bylo společnosti známo, že nesmí dovážet protipěchotní miny a tudíž je (ministerstvo) nemohlo napadnout, že by se mohlo o protipěchotní miny jednat, není podle soudu ničím jiným než zbavováním se odpovědnosti za podíl na dovozu příp. zakázaných min.

Obžaloba tedy mj. i uvádí, že obžalovaná Ing. L. žádost vyplnila jako prokuristka společnosti, aniž by tedy bylo možno zjistit, z čeho tento závěr vyplývá. Ve spise je založena smlouva o výkonu funkce prokuristky (navíc tedy ze dne 1. 7. 2014 – č. l. 2683), dle níž společnost zmocňuje prokuristu k právním jednáním, ke kterým dochází při provozu obchodního závodu, a dále lze ze smlouvy také zjistit, že prokurista se podepisuje tak, že k firmě podnikatele připojí svůj podpis a údaj označující prokuru. Ke zjištění faktu, že obžalovaná jako prokuristka žádost o potvrzení IIC nepodepsala, postačí, kromě zjištění, že na žádosti nikde není uvedeno „Ing. L., prokura“ úvaha, že pokud by tomu tak bylo, nemusel by ji podepisovat obžalovaný Ing. P.. Za dané situace pak nelze uvažovat o trestní odpovědnosti této obžalované za dovoz a přechovávání zakázaných bojových prostředků. S ohledem na podpis obžalovaného pak nelze ani uvažovat o tom, že by se dopustila „zatajení“ faktu, že miny MON jsou minami protipěchotními. Z obžaloby také nelze zjistit, z čeho vyplývá, že do žádosti by měl být tento výraz či popis či označení uvedeno a dokazováním ani nebylo zjištěno, že zde taková povinnost skutečně byla, jak vyplynulo z výpovědí pracovníků Licenční správy. Bylo však naopak zjištěno, že MON 100 a MON 200 je oficiální a vyčerpávající označení výrobku užívané v návodu na instalaci miny i na mině samotné i na obalu – bedně, v níž je mina uložena, přičemž studiem zahraniční literatury to zjistil i znalec Chládek. Bez ohledu na to, zda jsou předmětné miny minami zakázanými, či povolenými, se tedy obžalování Ing. L. a Ing. P. jednáním popsáním v bodě I. c) obžaloby nemohli dopustit trestné činnosti, tedy přečinu porušení povinnosti v souvislosti s vydáním povolení a licence pro zahraniční obchod s vojenským materiálem dle § 266 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku, kterého se dopustí ten, kdo poruší důležitou povinnost vyplývající z jeho funkce a způsobí tím, že bylo neoprávněně vydáno povolení k obchodu s vojenským materiálem a licence pro obchod s takovým materiálem. Lze ještě dodat, že takový přečin nemohl být spáchán už pouze proto, že mezinárodní importní certifikát je kvalitativně zcela jiný dokument než povolení či licence, když IIC není svou povahou povolením k nějakému úkonu, především tedy obchodu, ale toliko informací pro stát původce vojenského materiálu.

Obžalovaný R. Š. měl zločin dle § 280 trestního zákoníku spáchat tím, že dal pokyn k převozu min do skladu ve Vlachovicích-Vrbětících. Pokud soud pomine skutečnost, že žádným z provedených důkazů, především pak výpovědí zástupkyně přepravní společnosti, která bude ještě zmíněna, nebylo prokázáno, že by obžalovaný nějaký pokyn k přepravě skutečně vydal, má současně za to, že obžalovaný ze své pozice nemohl ani být pachatelem trestného činu. Obžalovaný neměl žádnou rozhodovací pravomoc, a pokud by případně takový pokyn k převozu materiálu vydal, jednalo by se toliko o realizaci rozhodnutí osob případně skutečně trestně odpovědných v rámci plnění jeho pracovních povinností. Soudu se v tomto směru poněkud hůře argumentuje, poněvadž není zcela zřejmé, co by mělo být zmíněným „pokynem“. Jak bylo dokazováním zjištěno, převoz materiálu z Maďarska probíhal již nějakou dobu, přičemž mechanismus měl být takový, že se ozval z Maďarska svědek T. s tím, že je připraven k odvozu náklad, a společností Excalibur, příp. samotným T., byla oslovena přepravní firma Nika, aby byl vyslán pro náklad kamion s tím, že bude složen

v uvedeném muničním skladu, o čemž ani nebylo nutno informovat, protože jinak se nejezdilo. Dále byl informován obžalovaný M., že je nutno zajistit doprovod. Podle všeho se tedy jednalo o jakýsi zaběhnutý, rutinní postup, o probíhající proces převozu, nikoli tedy o rozhodování ve vlastním slova smyslu či o pokyn k převozu materiálu, konkrétně min MON. Uvedené skutečnosti týkající se přepravy vyplynuly z výpovědi svědkyně R. z firmy Nika, která také výslovně uvedla, že s obžalovaným Š. nebyla již několik let v kontaktu.

Obdobná je pak situace i v případě obžalovaného Mgr. M., který měl uvedený zločin spáchat tím, že náklad min nechal uskladnit ve skladu, a to bez odborných námitek či zásadních připomínek. Pravdou je, že obžalovaný miny nechal uskladnit, či přesněji řečeno jako skladník je uskladnil udílením pokynů svým podřízeným, čímž splnil svoji povinnost vyplývající z jeho funkce. I v tomto případě se pak soudu poněkud obtížně argumentuje, neboť není zcela zřejmé, zda se měl obžalovaný zločinu dopustit tím, že miny uskladnit nechal, nebo tím, že neměl k jejich dovozu a uskladnění žádné odborné námítky či zásadní připomínky. Ať tak či onak, je však možno poukázat na znění právní věty v ustanovení § 280 trestního zákoníku, kde se uvádí, že se tohoto zločinu dopustí ten, kdo *vyrobí, doveze, vyveze, proveze, vyvíjí, přechovává nebo hromadí...anebo s nimi jinak nakládá*; je zjevné, že v daném případě přichází v úvahu dovoz, přechovávání a hromadění, kteréžto formy spáchání se netýkají a ani nemohou týkat obžalovaného (a ostatně ani obžalovaného Š.), neboť ke vzniku trestní odpovědnosti je třeba *rozhodnutí* odpovědné osoby nadané patřičnou pravomocí k takovému rozhodnutí o dovozu, přechovávání a hromadění zakázaných bojových prostředků.

V případě těchto tří obžalovaných by bylo možno dle názoru soudu uvažovat toliko o spáchání přečinu neoznámení trestného činu dle § 368 odst. 1 trestního zákoníku, jehož se dopustí ten, kdo se hodnověrným způsobem dozví, že jiný spáchal mj. i zločin dle § 280 trestního zákoníku. Předpokladem uznání viny takovým přečinem však především je (aplikováno na tento případ), že by obžalovaným bylo známo, že miny MON jsou minami zakázanými, o čemž bude pojednáno dále.

Naplnění subjektivní stránky trestného činu:

Tomuto tématu byla věnována během dokazování největší pozornost, resp. největší část prováděných důkazů se vztahovala ke zjišťování, zda obžalovaným bylo známo, co se skrývá pod označením MON 100 a 200, příp. zda byli srozuměni s tím, že se může příp. jednat o zakázané protipěchotní miny. Soud se tedy nemohl ztotožnit se stanoviskem obžaloby, dle které obžalovaní pracovali v oboru, někteří byli i zbrojaři, a proto jim *muselo* být známo, že se jedná o zakázané miny. Tvrzení, že pachatel něco musel vědět, je vždy poněkud problematické, ale nastávají samozřejmě i situace, kdy pachateli *musí* být známo, že působí či může způsobit určitý následek, např. když bodne poškozeného do hrudníku nožem nebo když vybírá v obchodě pokladnu; v daném případě se však dle názoru soudu jednalo o kvalitativně dosti odlišnou situaci, neboť tato se vymykala běžné lidské zkušenosti a dokonce i běžné zkušenosti obchodníka s vojenským materiálem či zbrojíře, o osobě vyplňující IIC nemluvě. Uvedený trestný čin je trestným činem úmyslným, což znamená,

že k vyslovení viny obžalovaných by muselo být prokázáno, že – pokud by miny MON byly minami zakázanými – tyto znali a věděli, že se jedná o miny Úmluvou zakázané, a přesto je nakoupili a do ČR dovezli, anebo že se nad případným zákazem min vůbec nezamýšleli a byli srozuměni s tím, že mohou do Česka příp. dovézt zakázané miny, či jim bylo lhostejné, že takové miny dováží, přičemž ani případný nezáměr o problém ještě neznamená lhostejný přístup ke spáchání trestné činnosti.

Této problematice se týkaly výslechy lze říci všech svědků, které soud nyní již pouze stručně zmíní, neboť i když byly jejich výpovědi v některých případech dosti obsáhlé, k jádru problému se většinou ani nepřiblížily. Výpovědi svědků lze rozdělit do několika skupin, když první se týkala dění ve skladu při dovozu a uskladňování materiálu a byla zaměřena na prokazování vědomosti obžalovaného Mgr. M. o charakteru min. V tomto směru vypovídali svědci G. a K., kteří ve skladu pracovali, jakož i řidiči K. a V., kteří náklad z Maďarska přivezli, přičemž jejich výslechem nebylo zjištěno, že by obžalovaný M. o minách cokoli bližšího věděl, příp. že by to věděl jiný obžalovaný. Svědek K. navíc uvedl, že slyšel, že se jedná o malé a velké protitankové miny. Ze zaměstnanců společnosti Excalibur byl slyšen svědek Ing. T., technický ředitel, který věděl, že obsahem balíku jsou i miny, ale nevěděl konkrétně jaké; o tom, že se jedná o miny s označením MON, se dozvěděl až v souvislosti s provedenou prohlídkou skladu. Svědek Ing. R., technik společnosti, navštívil sklady maďarské armády v roce 2009 za účelem kontroly technického stavu munice. Viděl zde i nějaké miny, kterým nevěnoval větší pozornost, protože věděl, že se budou muset delaborovat. Svědek Ing. S., zaměstnanec Licenční správy, se vyjádřil obecně k charakteru mezinárodního importního certifikátu, vysvětlil, že správa porovnává kupní smlouvu s údaji v IIC, kde je nutný soulad, který v daném případě u min MON byl; svědek připustil, že pokud státní úředník neví, o jaký materiál se jedná, měl by si ho prověřit. Jemu osobně miny MON známy nebyly, nenalezl je ani v jejich databázi. Miny MON neznala ani svědkyně Ing. M., zaměstnankyně Vojenského technického ústavu Slavičín, majitele skladu, ani Ing. K., která měla na Licenční správě na starosti vyřízení tohoto konkrétního IIC, k čemuž tato uvedla, že neměla o minách pochybnosti a nic jí nebylo zatajeno. Svědek Ing. R., ředitel Licenční správy, se vyjádřil spíše obecně k obchodování s vojenským materiálem uvnitř EU, kdy mj. uvedl, že licenční rozhodnutí vydává stát, odkud je materiál expedován, čímž na sebe bere i odpovědnost; jejich ministerstvo potvrzením IIC pouze protistraně dává na vědomí, že je o obchodu informováno. Pokud se v kolonce účel nákupu potvrdí údaj, že je zboží určeno k dalšímu prodeji, sděluje se tím, že v případě reexportu se tak bude dít pod dohledem ministerstva. Svědek J. S., vlastník společnosti Excalibur, se vyjádřil spíše v obecné rovině ke sjednání obchodu, kdy mj. uvedl, že společnost se účastnila všech výběrových řízení vyhlašovaných maďarskou armádou, v daném případě pak měla především eminentní zájem o municí. Ve společnosti si všimli i položky miny MON, kdy tyto sice nepotřebovali, ale věděli, že si s nimi budou muset nějak poradit. Podle svědka, vzhledem k tomu, že se jednalo o materiál nakupovaný od maďarské armády, nikoho nenapadlo, že s tímto mohl být nějaký problém. Svědek také upřesnil, že s maďarskou stranou jednal svědek dr. Š. T. s ohledem na znalost jazyka. Tento svědek pak na dané téma uvedl, že vojenskému materiálu nerozumí, neboť je především obchodník a vzděláním filozof. Konečně byli ještě vyslechnuti svědci M. a H., jejichž totožnost soud zjistil v rámci zkoumání, které případně ještě jiné osoby, než uvedené ve spise, navštívily sklad č. 26, kde byly miny uloženy, v kritické době. Ani jejich výslechem však nebylo nic podstatného zjištěno.

Je tedy možno v souhrnu konstatovat, že provedenými důkazy nebylo zjištěno, že by kterákoliv z osob v této trestní věci figurujících, ať už tedy obžalovaní nebo svědci, měla jakékoliv poznatky o minách MON 100 a 200, když navíc bylo i zjištěno, že i slyšení znalci se s těmito museli blíže seznámit. Ohledně znalosti min obžalovanými lze pouze konstatovat, že by jistě bylo možno očekávat takovou znalost u obchodníků s vojenským materiálem či u zbrojířů, nicméně jejich obhajoba, že tyto miny neznali, vyvrácena nepochybně nebyla. Přitom také nelze pominout, že tento typ min ve výzbroji naší armády nikdy nebyl, že naše armáda svého času disponovala jinými minami typu Claymore, a současně pak nelze ani předpokládat, že by s těmito minami mohli obžalovaní přijít do styku na trhu s vojenským materiálem, že by se s těmito minami běžně obchodovalo; navíc lze i připustit, že prodejem 500 ks byť i skutečných min by firma nijak závažně nezbohatla a že by takový obchod zřejmě nijak zásadně neovlivnil miliardový obrat společnosti, což jsou samozřejmě pouze spekulace soudu, protože nezná cenu miny MON v zakázaném modu na černém trhu a ani neví, zda takový obchod vůbec probíhá. Z tohoto úhlu pohledu se tedy obhajoba obžalovaných ani nejeví jako pochybná či zjevně nesmyslná. Lze sice připustit, že určité informace o minách lze získat i z veřejných zdrojů, což ovšem předpokládá určitý zájem ze strany obžalovaných, který nijak doložen nebyl. Na internetu lze samozřejmě určité informace získat, nikoli však takové, zda předmětné miny jsou Úmluvou zakázané, či povolené, což ani možné není, neboť v žádném předpise není stanoveno, že mina MON je minou „zakázanou“. Je zde tedy pouze norma určitého znění, mina určitého charakteru, což vede ve svém důsledku k úvahám a diskuzím na dané téma.

Nabízí se tedy otázka, zda je vůbec možné klást obžalovaným za vinu dovoz zakázaných min, když celé dosavadní řízení bylo o hledání odpovědi na otázku, zda dovezené miny, resp. jejich součásti, skutečně zakázanými jsou, a stěží lze za této situace uvažovat o naplnění subjektivní stránky trestného činu, tzn. o prokázání úmyslné formy zavinění. Jinak řečeno, samotné toto řízení je důkazem toho, že nemohlo k tomuto naplnění dojít, což je další důvod pro rozhodnutí dle § 226 písm. b) trestního řádu.

POUČENÍ: Proti všem výrokům tohoto rozsudku je možné podat odvolání do 8 dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Xxx prostřednictvím Krajského soudu v Xxx, pobočky ve Zlíně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku a obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká.

Poškozený může odvoláním rozsudek napadnout pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Poškozený může požádat o vyznění konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění, žádost se podává u tohoto soudu.

Odvolání musí být do osmi dnů od doručení písemného vyhotovení rozsudku odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda jej podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Jestliže odvolání nespĺňuje náležitosti obsahu odvolání, může být odvolacím soudem odmítnuto.

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně
dne 27. července 2016

JUDr. Jiří Dufek, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Rašková